

Vọng Nguyệt

Contents

Vọng Nguyệt	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	3
3. Chương 3: Chương 3	5
4. Chương 4: Chương 4	9
5. Chương 5: Chương 5	12
6. Chương 6: Chương 6	16
7. Chương 7: Chương 7	19
8. Chương 8: Chương 8	24
9. Chương 9: Chương 9	27
10. Chương 10: Chương 10	32

Vọng Nguyệt

Giới thiệu

Đợi 1 người, đợi suốt 10 năm. Khi thời xuân xanh của 1 người con gái đã qua, liệu rằng tuổi trẻ của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-nguyet>

1. Chương 1: Chương 1

Giữa con đường hoa lệ, giữa những tiếng chào mời ồn ã dưới ánh đèn chập choạng, bóng dáng người thiếu niên áo trắng càng trở nên cô tịch. Hết thấy mọi người qua kẻ lại đều nhìn thấy y, nhưng dù cũng trắng trẻo thanh tao là thế, dù khí chất nho nhã đến kinh người, vẫn tuyệt nhiên vẫn không có tiếng chào mời nào lọt đến tai y như những gã lữ khách khác đang dạo bước trên đường.

Tất thấy họ đều biết, y chỉ là một gã tiểu nhị của Vọng Nguyệt lâu, tửu lầu danh tiếng nhất Giang Nam bấy giờ. Một gã khổ rách áo ôm như y, có gì đáng để chào mời?

Nghĩ đến đó, môi y bắt giác nhếch nhẹ. Bóng y mờ dần, lủi thủi trên con đường tắt không có chút ánh sáng đến Vọng Nguyệt lâu.

.

Y vào tửu lầu bằng cửa sau, như bình thường phải thế. Lúc y đẩy cửa vào gian phòng của Vân ma ma, người tự xưng là mẹ của hết thấy danh kỹ nơi này, tiếng đàn hát bên ngoài mới trở nên êm dịu đôi chút.

Vân ma ma ngồi trên ghế, bên cạnh còn có một người nam và một người nữ nữa. Y biết người nam đó. Mỗi lần hần đến đây đều dắt theo một cô nương gia nhập chốn tửu lầu này, còn người nữ thì đứng quay lưng lại phía y. Dựa theo vóc dáng, y đoán cô nương này cũng vừa tầm 17, 18.

-Vân ma ma. Tiểu Phàm về rồi – Y bước tới trước nói –Loại son ma ma cần thì không còn nữa, nên con đã lấy loại tương tự.

-Đặt lên bàn cho ta rồi ra ngoài đi.

Y vâng lời đặt túi trang điểm lên bàn, vừa lúc ngẩng lên lại trông thấy nửa gương mặt người nữ nhi.

Lần này thì Vân ma ma vợ ắt vợ được của quý –Y trộm nghĩ –Cô nương này thậm chí còn sắc nước hương trời hơn hoa đán hiện nay của Vọng Nguyệt lâu, tuy tuổi tác có lớn một chút, nhưng chỉ gương mặt này thôi cũng đủ để tửu lầu kiếm lời thêm mười năm rồi.

Lúc quay ra cửa, y lại trộm nhìn lại, thấy cô nương nọ quệt tay lên mi mắt.

Khóc ư? Ai đến đây lần đầu cũng thế cả.

Y cười nhẹ, đoạn khép cửa lại. Bên ngoài tiếng cười nói lại rộn ràng vang lên, đình tai nhức óc.

...

—oo0oo—

Trắng lên rồi trắng lặn, trắng tròn trắng lại khuyết, trắng tỏ trắng lại nhoà...

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng vẫn cứ sáng vàng vạc. Thứ ánh sáng trong trẻo nhưng lại thê lương như muốn trêu ngươi kiếp người. Tiểu Phàm ngẩn người trước ánh trăng mê hoặc đó, đoạn lại thở dài đối diện với những âm thanh vồn vã vẫn vọng ra từ tửu lầu kia.

Bước chân y cũng như muốn chậm đi vài nhịp.

-Dạ Nguyệt cô nương –Y đập cửa, bên trong căn phòng vẫn tối đèn –Vân mama bảo ta mang cho cô ít đồ dùng. Cô vẫn còn thức đó chứ?

Không có tiếng trả lời.

Vũ Phàm im lặng một lúc rồi lại đập cửa lần nữa. Theo kinh nghiệm của y, hiếm có cô nương nào lần đầu đến đây lại có thể ngủ sớm đến thế, huống chi tiếng y gọi cũng không hẳn là nhỏ. Không lẽ cô ả này thật sự muốn bỏ trốn?

Y đập cửa thêm lần 2, lần 3, kết quả vẫn như thế. Bên trong căn phòng im ắng lạ thường. Không còn cách nào khác, y đành vung chân phá cửa.

Gió lướt qua trên kê lá. Bóng trăng treo bên ngoài cửa cổ cũng lành lạnh, thê lương hắt lại bóng một cô nương áo trắng đứng đưa theo tiếng đàn vọng lại.

Vũ Phàm bỗng thấy rợn rợn. Sau vài giây trấn tĩnh, y mới vội bước đến nâng cô nương kia ra khỏi chiếc vải trắng tang tóc. Lúc đặt nàng xuống, cơ thể nàng dường như vẫn còn hơi ẩm lan tỏa.

Cô nương ta chết rồi ư?

Vũ Phàm thâm nghĩ. Cả đời này, trừ mẹ y ra, y cũng chưa từng thấy ai chết. Nhờ có chút kiến thức về y thuật, y lại bắt mạch bấm nguyệt cho nàng. Người nàng ấm dần, được một lát thì chậm chậm mở mắt ra.

-Ta đang ở đâu đây?

Giọng nàng ta rất nhẹ, lập lờ vô tài tại y. Tiểu Phàm không thốt thành lời. Nãy giờ y mãi cứu nàng, đến giờ mới chợt nhận ra đôi mắt sắc lạnh của nàng càng trở nên rợn ngời dưới trăng. Nàng vẫn nhìn y, có chút ngạc nhiên.

-Ta chết rồi phải không?

Vũ Phàm lấp bắp mãi một lúc, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu. Trong đôi mắt ấy, trong giọng nói mỏng manh lạnh lùng ấy, y chỉ nhìn thấy duy nhất một điều.

Nàng khát khao được chết.

Y nghĩ y cứu nàng, nhưng dường như chỉ là giết nàng lần thứ 2.

Dưới ánh trăng, đôi mi nàng chớp nhẹ, một nỗi buồn mênh mang lững lờ lướt qua gương mặt ấy.

-Ta cứ tưởng đã nhìn thấy thiên đường.

Giọng nàng bật ra, nhẹ nhàng nhưng mang đầy oán khí.

Bên ngoài cửa sổ, gió vẫn rít lên từng hồi.

Thê lương.

2. Chương 2: Chương 2

Chỉ 2 ngày sau khi Dạ Nguyệt trở thành người của Vọng Nguyệt lâu, Vãn ma ma giao nàng cho Vũ Phàm, bảo hắn bắt đầu giáo huấn nàng cầm kỳ thi họa. Suốt nửa ngày trời hắn chỉ nhìn nàng, không nói không rằng, lặng lẽ tấu khúc “Bình sa lạc nhật”

Khúc nhạc như ai oán, Dạ Nguyệt vốn không tinh thông âm luật, nhưng chỉ dùng tai cảm nhận cũng đủ hiểu gã tiểu nhị kia đang chứa tâm tình. Nàng cũng chẳng buồn thắc mắc, chỉ lơ đãng nhìn buổi chiều qua đi.

Đâu đó, ở phương trời xa nào đó bên bờ đông, những cánh én phiêu linh cũng nháo nhào tìm về nơi trú ẩn.

Chỉ có nàng, đến một nơi ẩn chân cũng không có để về.

Nàng có một tí nữ mới, tên gọi là Tiểu Như. Ấy nha đầu này chỉ vừa qua tuổi 13 một tí, thân hình của một nữ nhi chưa lớn, đôi chân thô kệch nhưng lại rất thật thà thẳng thắn. Nàng và Tiểu Như nói chuyện tâm tình, lại đồng cảm, chẳng mấy chốc đã trở nên tương thân tương ái, nửa bước cũng không rời.

Qua lời Tiểu Như, Dạ Nguyệt mới biết thì ra hôm đó chính là sinh thần của phụ mẫu Vũ Phàm. Y trước đây cũng từng là thiếu gia của một tiểu thương, vốn có của ăn của để. Chẳng ngờ năm đó nạn sơn tặc kéo đến, cả Diệp gia vốn hào nhoáng là thế lại bị hủy trong một đêm. Một mình Vũ Phàm thoát chết, mama lúc đó của Vọng Nguyệt lâu thương tình đã mang hắn về làm tạp dịch. Xuân đến rồi lại đi, thoáng chốc Diệp Vũ Phàm đã trở thành một nam nhi cường tráng, tinh thông tứ thư ngũ kinh. Chỉ tiếc tài tử lại thất thời, khoác lên người bộ áo của tiểu nhị thanh lâu, đời này kiếp này, chưa chắc y đã có thể tự chuộc bản thân mình chứ nói chi là đi thi khoa cử, tái dựng gia tộc.

Đến hẹn lại lên. Hôm sau Tiểu Như lại đưa Dạ Nguyệt đến hoa viên gặp Diệp Vũ Phàm. Cũng như hôm trước, y một mình ngồi bên chiếc đàn tranh. Đôi tay mọi khi trông khỏe khoắn là thế, giờ lại nhẹ nhàng lướt trên những sợi đàn toát lên vẻ thanh tao đến kinh người. Dạ Nguyệt không nỡ làm y xao động. Chỉ lẳng lặng lắng tai nghe tiếng đàn của hắn, trong yên có biến, trong tĩnh có cương. Thế nhưng cũng như lần trước, hắn tuyệt không đá động gì tới việc dạy đàn cho nàng, chỉ ngồi đó đến hết buổi chiều rồi lại ra về.

Ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm vẫn lặp lại như thế. Ban đầu Dạ Nguyệt còn không có ý gì làm phiền. Nàng vốn không phải là muốn học cầm kỳ thi họa, huống chi ngồi trong hoa viên, ngắm trăng thưởng nguyệt, cạnh bên lại có tiếng đàn thanh tao thoát tục thì còn mong chi hơn. Thế nhưng dần dà nàng lại cảm thấy tên tiểu nhị này có phần khinh thường nàng. Không dạy thì đã thôi, cả đến một lời với nàng hắn cũng chưa từng nói qua, há có phải xem thường thì là ý gì?

Đến ngày thứ bảy thì cả Tiểu Nhu cũng chịu không nổi nữa. Nó chạy đến bên bàn Vũ Phàm, hung hăng đập vỡ tách trà đặt cạnh y. Tiếng vỡ như thức tỉnh người trong mộng. Vũ Phàm lẫn Dạ Nguyệt như thoát khỏi cơn mê, chợt mở mắt kinh ngạc nhìn con bé.

-Chuyện gì? -Giọng Vũ Phàm vẫn ung dung như không hiểu.

-Đủ rồi đấy, tên tiểu nhị nhà ngươi có gì hay ho mà mỗi ngày đều làm mất thời gian của tiểu thư nhà ta như vậy -Tiểu Như chống nạnh nói -Tiểu thư đến chỗ người là để học cầm kỳ thi họa, chứ chẳng phải là muốn nghe nhà ngươi đàn đầu nhé.

Vũ Phàm nghe thế không phải đáp trả, lẳng lặng quăng cái nhìn tinh ý sang Dạ Nguyệt

-Là ý của con a nhà ngươi, hay là ý của cô ta? -Y nhếch môi hỏi.

-Là là... -Tiểu Như lấp bắp, hết nhìn Vũ Phàm rồi lại nhìn sang Dạ Nguyệt, chưa biết phải nói gì

-Nếu là ý của cô ta thì ta còn có thể suy nghĩ lại, còn nếu là ý của mỗi mình ngươi thì... xin thứ lỗi. Với một người sắp chết, ta dẫu dõ cô ta còn có tác dụng gì?

Nói xong, y lại lẳng lặng thu dọn đồ đạc, trước lúc đi còn quăng sang Dạ Nguyệt cái nhếch môi nhẹ.

Nàng mất một đêm để suy nghĩ về những gì hắn ta nói.

Sáng hôm sau, nàng quyết định để Tiểu Nhu ở lại thư phòng. Con bé có vẻ uất ức vì bị bỏ rơi, nhưng nàng mặc. Có những chuyện nàng nghĩ sẽ dễ nói hơn với Vũ Phàm nếu không có mặt Tiểu Nhu.

-Vẫn còn có nhã hứng đến nghe ta đàn sao?

Bóng nàng vừa thả xuống hoa viên, giọng y đã vang lên như thách thức. Nàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện y, nở nụ cười hòa nhã.

-Có phải là huynh và ta có hiểu lầm gì không?

-Vốn dĩ là không.

-Vậy tại sao lại đối với ta lạnh nhạt như vậy? Chẳng lẽ ở đây, mỗi ngày nhìn mặt ta lại khó chịu với huynh đến vậy ư?

Vũ Phàm âm ờ, quyết định tự rót ỉnh một cốc trà. Y bình thản tiếp:

-Ta có thể mất 2 năm để dạy ột người không có năng khiếu, không hiểu gì về cầm, nhưng tuyệt nhiên ta không thể dạy ột người có ý định tự sát. Cho dù ta dạy bao nhiêu, khổ tâm thế nào. Cô ta chết đi rồi chẳng phải tâm sức của ta sẽ hoài công vô ích hay sao?

Dạ Nguyệt cắn môi. Sự việc hôm ấy ở khuê phòng trừ nàng và Dịch Phàm ra tuyệt nhiên không có người thứ ba biết. Nàng biết y không phải dạng người lảm lời, nhưng lời nói vừa rồi lại tựa như tiếng khiêu khích. Nàng hít thở sâu, cuối cùng nói.

-Vũ Phàm Ca ca. Mong huynh hãy dạy tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ tự sát lần nữa.

-Lấy gì để ta tin lời cô? -Y ngạo nghễ hỏi

-Bởi vì... số phận chúng ta rất giống nhau. Nếu huynh có thể vượt qua và sống tốt được, ta tin rằng ta cũng có thể.

Vũ Phàm nhướng mày. Về quyết tâm của cô nương trước mặt kia dường như một lần nữa lại đánh động tâm can y. Y nhìn cô ta rất lâu, bất giác thở dài.

Hôm đó, hắn bắt đầu dạy cô bước căn bản để gảy đàn

...

Thấm thoát đã 2 tuần trăng trôi qua.

Vũ Phàm chưa bao giờ chứng kiến cô nương nào lại có tiềm chất vượt trội như thế. Chỉ ba ngày thỉnh giáo, Dạ Nguyệt đã đàn được khúc "Bình sa lạc nhật", khúc đàn mà trước đây y phải học cả tuần còn các cô

nương khác thì phải trải qua vài tháng. Về đối câu ngâm thơ, nàng tuyệt đối không thua kém bất cứ sĩ tử nào. Đến mức đôi lúc bị nàng đối đến long trời lở đất, y lại ngẩng mặt lên thắc mắc hỏi trời: cô nương này kiếp trước liệu có phải là trạng nguyên khoa cử? Sao lại có tài năng thiên phú đến là nhường ấy? Thế nhưng để giữ thể diện cho cả thầy cả trò, y chưa bao giờ khen nàng lấy một câu. Còn nàng mỗi lần bắt bí được y đều mỉm cười đầy tình quái.

Thực ra, có một điều nữa nàng hoàn toàn không biết, đó là mỗi khi y dạy nàng vẽ tranh viết chữ, việc đó còn hơn cả cực hình.

Vũ Phàm đã từng là gia sư của hơn 20 cô nương ở Vọng Nguyệt Lâu. Không ít hoa đán nơi đây đều do một tay y đào tạo, nâng từng ngòi bút, khê từng dây đàn, chỉ là, chưa bao giờ có ai đó lại khiến quả tim hắn đập loạn nhịp như nàng ta.

Có thể vì ở vào độ tuổi của các hoa đán khi đến học phần nhiều chỉ độ 13, 14, thân thể đều là nữ nhi chưa phát triển khiến hắn liếc nhìn một cái cùng đều tâm niệm là lũ khỉ nhỏ qua đường. Thế nhưng Dạ Nguyệt, vào cái ngày đầu tiên gặp y đã bước vào tuổi 18, giống như đóa hoa đang chín mùi khoe sắc, chỉ một cái liếc mắt cũng khiến nam nhi phải ngả rạp cúi đầu, hướng chỉ là Vũ Phàm y ngày ngày đều túc trực bên nàng ta.

-Lão sư, chữ này phải viết làm thế nào?

Dạ Nguyệt lại gọi, giọng điệu trong trẻo như trẻ con. Vũ Phàm rướn người sang nhìn vào bài thơ nàng ta đang viết, không khỏi bật cười.

Toàn bài thơ đều đã viết kín mặt giấy, chỉ chừa lại một vị trí trống duy nhất đang chờ giải đáp. Con a đầu này chẳng phải tự trọng đến mức đợi đến lúc không thể tự mình viết được mới phải cầu cứu y đó sao?

-Đã bảo đừng gọi là lão sư. Sau này cô ra khỏi đây, lại trở thành hoa đán nuôi cơm cả kỹ viện này, hóa ra ta lại thành thầy tớ của cô ư?

-Vậy thì ta gọi huynh là gì? -Dạ Nguyệt nghiêng đầu, tinh ý hỏi

-Vũ Phàm. Gọi đơn giản là được rồi.

Dạ Nguyệt nghe thế cười nhạt, song không nói gì, chỉ tinh nghịch trở trở vào chỗ trống còn lại trên bài thơ. Bất đắc dĩ, y đành phải bước sang cầm lấy nét bút. Từng ngón tay Dạ Nguyệt vừa nhỏ thanh lại trắng muốt, cứ thả lỏng mặc sức đi theo nét bút của y. Lúc y cúi xuống gần hơn, đột ngột nghe thấy mùi hương phảng phất tỏa ra từ cô nàng. Tim y khê rên lên loạn nhịp. Mãi đến lúc nàng cứ cười cười nhìn y, y mới biết mình vừa bị lừa.

Chữ này, chẳng phải lúc nãy nàng ta vừa viết rành rọt đó sao? Biết mà còn vờ hỏi, rõ là đang trêu chọc y đây mà.

Vũ Phàm nghĩ thế, nhưng khi nhìn nụ cười tươi tắn trên môi Dạ Nguyệt, y lại không tài nào nổi giận được.

Y và nàng ta cứ như thế, sớm tối lại ở bên nhau, thoát cái lại qua thêm vài lần trăng tròn rồi lại khuyết. Cuối cùng y chẳng còn gì để dạy nàng ta nữa, nhưng mỗi lần Vãn mama ghé đến có ý dò hỏi, y lại vờ như trách móc tư chất nàng ta hạn hẹp, học mãi vẫn chẳng xong. Nghe thế Vãn ma ma lại gật gù bảo cái gì cũng nên từ từ, hoa sen không thể thoát cái đã thành mẫu đơn được rồi rời khỏi.

Những khi đó Vũ Phàm lại thở dài. Chẳng phải hắn không biết sau quá trình mài giũa này, Dạ Nguyệt phải đối diện với thứ gì, chỉ là hắn ta mong muốn có thể dùng hết tâm sức của mình, giữ nàng lại lâu chừng nào tốt chừng ấy. Chẳng phải những cô nương khác, đều phải mất vài năm mới thành ngọc sáng đó sao?

Bên ngoài cửa sổ, gió thổi nhẹ nhẹ, lay lắt cội trần ai.

3. Chương 3: Chương 3

Sáng sáng vẽ tranh đối câu, tối đến lại uống rượu ngắm sao, cùng Vũ Phàm sống cuộc sống thần tiên như thế, Dạ Nguyệt sớm đã quên thân phận của mình là một kỹ nữ.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng trở nên cười nói nhiều hơn. Thay cho bộ mặt lạnh tanh đặng đặng sát khí lúc mới đến, nàng như một đóa hoa tràn đầy sinh khí, lấy việc trêu chọc Vũ Phàm làm trò vui. Nụ cười của nàng bỗng chốc khiến cái Vọng Nguyệt lâu vốn đang rệu rã cũng trở nên phấn chấn hẳn. Vần ma ma nhìn thế rất lấy làm toại ý, hết lòng hết sức chiều chuộng nâng niu nàng. Bao nhiêu công sức chỉ chờ ngày khai hoa kết trái.

Thế nên, cũng chẳng ngạc nhiên khi nàng chỉ mở miệng xin ra ngoài thành chơi một chuyến, Vần mama đã gật đầu đồng ý, mặc nhiên phải có sự kèm cặp của Vũ Phàm và Tiểu Nhu nữa.

Vũ Phàm ngoài mặt thì ra vẻ dăm chiêu khó chịu, coi việc phải ra ngoài thành với Dạ Nguyệt như bị dày ải, thực chất trong tim lại khắp khởi mừng thầm. Ấy vậy mà chỉ cần cô nương ta liếc mắt một cái, y lại vội vàng trở về cái kính thường thấy. Ai da, Diệp Vũ Phàm à, nhà người diễn cho ai xem thế hở?

-Tiểu Nhu, muội xem chiếc trâm này có phải rất thú vị không?

Dạ Nguyệt nói, tay ngoe nguẩy chiếc bím tóc ra tranh luận với Tiểu Nhu. Vũ Phàm thấy thế chỉ biết cười thầm. Nhìn vẻ mặt cô nương ta lúc này, mấy ai biết được chỉ mới cách đây vài tháng, còn trông như trắng nơi đáy giếng, lạnh lùng thoát tục không sao chạm tới được.

Vũ Phàm chưa từng hỏi Dạ Nguyệt từ đâu mà tới, nhưng dáng vẻ nàng ta không giống lắm với người vùng này, cộng thêm giọng nói liếng thoắt, vẻ mặt ngạc nhiên khi trông thấy người qua kẻ lại, y càng tin tưởng hơn nhận định của mình.

Gần đó có một quầy bán trang sức. Trong lúc chờ đợi Dạ Nguyệt và Tiểu Nhu, y cũng tranh thủ xem qua một lượt. Chỉ là mấy thứ linh linh rẻ tiền không mấy giá trị, duy chỉ có một cặp phỉ thúy hình cánh bướm khiến y chú ý. Tiện tay, y cầm lên xem thử.

-Công tử quả là có mắt nhìn. Cặp ngọc này lưu truyền từ đời Đường, đến nay đã đổi không biết bao đời chủ, là ngọc bảo khó tìm đấy ạ

Tên bán hàng thấy Vũ Phàm có vẻ thích liền vội chen vào. Y nhìn hẳn ta dò ý:

-Ông bảo cặp ngọc này bao nhiêu

-20 quan không bớt ạ.

-Ngọc thời đường mà chỉ có 20 quan thôi sao?

-Ấy là vì thuận lòng kẻ mua thôi ạ. Huống chi công tử khí chất kinh người, chắc chắn là rồng trong nhân gian. Vừa bán vừa tặng công tử chỉ có lợi chứ chắc chắn không lỗ đâu ạ.

Vũ Phàm nhếch môi, nghĩ nếu gã tiểu thương này biết được thân phận của y há có còn giở ra những chiêu mồi chài này nữa không?

Y vét trong túi ra, thấy còn đúng 20 quan bèn ngật ngừng trả giá. Lờ qua tiếng lại cuối cùng lão chủ cũng đồng ý để lại cho y với giá thấp hơn 15 quan. Y tươi cười cho 2 miếng ngọc vào túi. Lúc đi ngang Dạ Nguyệt, y thấy nàng ta liếc y, đi thẳng một nước.

Suốt buổi chiều hôm đó, bất kể là lúc ăn mì xào trên phố, ra bờ sông thả diều hay khi Tiểu Nhu bắt y trèo cây hái khế, Dạ Nguyệt đều không nhìn y lấy một lần. Ban đầu y còn không mấy để tâm, xem như chuyện bình thường ở huyện, song thấy nàng ta giận lâu quá cũng chợt dạ, không hiểu mình bị giận vì lý do gì. Còn Dạ Nguyệt thì nhất nhất không nói không rằng với y, chỉ vui vẻ cười đùa với Tiểu Nhu.

Gì chứ, việc này bỗng chốc khiến y thấy... dỗi. Rốt cuộc y đã làm gì sai nào?

Đến chiều thì Vũ Phàm hầu như không chịu đựng nổi nữa. Canh lúc đang rồi rã, y vờ than đói rồi bắt Tiểu Nhu đi mua bánh bao. Con bé dùng dần mãi một lúc, nhưng xét theo tình thế thì lúc này y đang là người quản thúc hai tỷ muội, thấy thế cũng đành lòng đi.

Còn lại hai người, song Dạ Nguyệt vẫn quay đi, xem y như người vô hình. Bí thế y đành phải dùng nhánh cây khô làm tương tác, khều nhẹ vào tà áo cô nàng.

-Này – Y thì thầm gọi, song Dạ Nguyệt vẫn vờ như không nghe thấy.

-Giận ta à? –Hắn kiên nhẫn hỏi

Dạ Nguyệt âm ừ, vẫn không đáp

-Không nói gì tức là giận thật rồi.

Y có vẻ không vừa ý, song Dạ Nguyệt vẫn chẳng vì thế mà nhường một bước, lơ đãng nhìn ra bờ sông trước mặt. Vũ Phàm thấy thế có hơi thoái chí, phần lại sợ Tiểu Nhu quay về lại thấy tình cảnh hắn đang xuống nước thì không hay, bèn rút vôi ra một mảnh phỉ thúy, nhét vào lòng bàn tay nàng.

-Tặng nàng đây. Bao nhiêu tiền của ta, không được quăng đâu đấy.

Y nói, rồi gấp rút đứng dậy đi một nước.

Lúc bấy giờ Dạ Nguyệt mới lén nhìn vào mảnh ngọc trong tay mình. Vừa nhìn thấy chính là mảnh ngọc Vũ Phàm mua lúc sáng, nụ cười đã vôi vã trở lại trên môi nàng. Hường nhìn bóng Vũ Phàm đang càng lúc càng xa dần, nàng quát.

-Này.

Vũ Phàm quay lại, vờ như không nghe rõ

-Sao cơ? Gọi ta à?

-Ta không gọi huynh thì còn gọi ai vào đây nữa

Dạ Nguyệt nói, giọng điệu vẫn chậm rãi. Đột nhiên Vũ Phàm thấy hơi hốt hoảng. Không phải y lại vừa phạm lỗi tày đình nào đó chứ.

Dạ Nguyệt lắc lắc miếng ngọc trong tay, đứng đĩnh nói

-Lần đầu tiên ra ngoài, huynh đã có vật tặng ta, ta không thể nhận lễ vật của người ta mà không đáp lại. Nhưng lại gấp rút như vậy, không có gì để tặng huynh, chỉ là...

-Để khi khác cũng được. Chỉ là một món quà nhỏ, không cần câu nệ như thế -Y vẫn cố tỏ vẻ khách khí.

-Không được, Đoạn Dạ Nguyệt này không thể nhận vật của người khác mà không đáp trả. Chi bằng...

Nói rồi, nàng kiễng chân, một lần hơi ầm đột ngột thoáng qua trên má Vũ Phàm. Mắt đến bao nhiêu giây trôi qua, gương mặt y vẫn cứ dờ ra nhìn nàng như thế.

Mặt Dạ Nguyệt thì lại đỏ bừng.

-Xem như... là quà của ta.

Nàng lấp bắp, rồi đi như chạy một mạch thẳng ra bờ sông, để mặt Vũ Phàm đứng đó, toàn thân cứng đờ như gỗ.

Có phải nàng ta vừa hôn y không?

...

Chập tối, lúc đám người định về thì trời bất chợt đổ mưa to. Trong đoàn người qua kẻ lại đổ xô nhau qua cổng thành, không biết là thế nào mà cuối cùng Tiểu Nhu bị lạc mất. May mà Vũ Phàm từ đầu chí cuối đều nắm chặt tay Dạ Nguyệt, nhất nhất không buông ra, cuối cùng mới thoát ra khỏi dòng người chen lấn, tìm được một mái hiên để tạm trú ẩn.

Mưa càng lúc càng lớn, dòng người vôi tan mà tấm tích Tiểu Nhu lại chẳng thấy đâu. Lúc Vũ Phàm quay đầu nhìn lại, đã thấy toàn thân Dạ Nguyệt run lấy bẩy, bờ môi tím sẫm lại vì rét. Y thấy lòng bỗng nhói đau. Nhưng nam nữ thọ thọ bất tương thân. Dầu Dạ Nguyệt chỉ là kỹ nữ, trong khi y cũng chẳng phải thân phận cao quý gì, song là kẻ có học, y nào có thể vô lễ, vôi quay mặt đi để tránh cái nhìn cầu cứu của nàng.

Nhưng lý trí trong y cũng chỉ giành chiến thắng trong phút chốc.

-Lạnh à? –Y nhìn Dạ Nguyệt, giọng đầy vẻ quan tâm. Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Lấy hết can đảm, cánh tay thô kệch của y mới dám nắm chặt tay nàng, dùng hết sự ầm áp của bản thân để sưởi ấm cho nàng. Nàng ngạc nhiên ngẩn người nhìn lên, cái nhìn của y đã vội tránh đi nơi khác.

Y cố ý không nhìn nàng, nhưng trọn vẹn sự quan tâm kia đã dành hết cho nàng rồi.

Dạ Nguyệt biết ý nên không hỏi nữa, chỉ lẳng lặng nép đầu vào lồng ngực y.

Bên ngoài trời vẫn mưa to như trút nước, nhưng có hắt ở bên, nàng không cảm thấy lạnh nữa.

...

Kết quả của ngày mưa hôm ấy là Dạ Nguyệt gặp phải cơn ốm nặng. Vấn mama phải tìm đến đại phu giỏi nhất trong thành để mong trị dứt bệnh cho nàng. Cơn thịnh nộ của mama khi đó, đổ hết lên đầu của Tiểu Nhu và Vũ Phàm.

Tiểu Nhu bị phạt quỳ trước Quan âm một ngày một đêm, còn Vũ Phàm bị biệt giam không ăn không uống ba ngày trong phòng củi. Vừa được thả, y cũng chẳng màng đến ăn uống, vội chạy ngay đến phòng Dạ Nguyệt.

Tiểu Nhu biết ý nên viện cớ có việc ra ngoài trước, để lại một mình y trong phòng Dạ Nguyệt. Nắm lấy cánh tay xanh xao gầy đến trơ xương của nàng, quả tim y càng đau gấp vạn lần hơn.

Nếu có thể, y ước gì người nằm đó là y.

-Không phải ta nằm mơ chứ? Là huynh thật sao?

Dạ Nguyệt đã tỉnh. Đôi mắt trong veo của nàng trông thấy hắt liền hết đổi vui mừng. Nàng định ngồi dậy nhưng y đã vội ngăn lại, chỉ miễn cưỡng xác nhận.

-Là ta.

-Không phải Tiểu Nhu nói huynh bị giam trong phòng củi sao?

-Được thả rồi. Ta đến thăm muội đây, muội ổn chứ? -Y nhỏ nhẹ hỏi, ân cần vuốt tay lên bờ trán đầm mồ hôi của nàng.

-Ta... cảm thấy rất lạnh.

Y nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng, lòng ngập tràn thương xót. Bên ngoài trời vẫn đang đổ mưa, ngay cả người khỏe mạnh như y vẫn chịu không nổi, huống chi tấm thân ngà ngọc của nàng? Nghĩ thế, y đột nhiên cởi giày, leo lên giường nằm cạnh nàng.

Dạ Nguyệt ban đầu còn hết sức ngỡ ngàng trước hành động của Vũ Phàm, sau đó lại ngoan ngoãn rụt đầu vào chăn, nằm gọn trong lòng y. Nụ cười trên môi nàng lại càng rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Cánh tay Vũ Phàm choàng qua vai nàng, ôm nàng vào lòng

Nếu có thể, y hy vọng sẽ dùng tấm thân này sưởi ấm cho nàng, bảo vệ nàng.

Đêm đó cả hai ở cạnh nhau đến khi trời sáng.

...

Cơn ốm đó không ngờ lại thúc đẩy tình cảm của Dạ Nguyệt và Vũ Phàm tiến đến gần nhau hơn. Chỉ tiếc nếu Dạ Nguyệt ngây thơ không nghĩ xa đến tháng ngày sắp tới, thì Vũ Phàm lại chưa bao giờ quên đi thân phận của nàng.

Y dù có tài mạo song toàn là thế, dù khí chất nho nhã hơn người, thì nói cho cùng cũng vẫn chỉ là một kẻ làm công trong cái Vọng Nguyệt lâu này. Đến tự do của bản thân y y còn không lo nổi, huống chi là tính đến tương lai với nàng?

Vì thế, mỗi khi nhìn thấy nụ cười trong sáng của nàng, mỗi khi nhìn nàng ngây thơ đùa nghịch với Tiểu Nhu, y lại bất giác thở dài.

Rồi thì những gì y lo lắng cũng đến.

Hôm ấy như mọi khi, y cùng nàng tấu khúc Uyên ương. Y thối sáo, còn nàng gảy đàn, khung cảnh thần tiên như trong tranh vẽ. Nhưng đến khi khúc nhạc vừa kết thúc, y mới hoảng hốt nhận ra người đang vỗ tay kia không chỉ có một mình Tiểu Nhu.

-Nguyệt Nhi của ta, con đúng là phượng hoàng trong nhân gian. Ta quả không nhìn lầm người.

Giọng nói của Vấn mama cứ như trêu tức y. Phía sau bà ta, Tiểu Nhu run rẩy không biết phải nói gì, còn Dạ Nguyệt thì sợ hãi đến mức nép vào sau lưng y. Người đàn bà này, quả thật đáng sợ.

-Dạ Nguyệt tư chất non kém, vẫn còn phải học hỏi rất nhiều ma ma ạ.

Vũ Phàm nói, cố giữ bình tĩnh. Y cảm nhận rõ cánh tay Dạ Nguyệt đang nắm chặt vạt áo mình, đột nhiên nảy ra suy nghĩ. Phải chăng trước giờ nàng không phải là chưa nghĩ đến tương lai, chỉ là nàng cũng như y, là không dám nghĩ đến?

Dạ Nguyệt, y vốn cho rằng nàng chỉ là một cô gái vô tư vô tâm, hóa ra là đã xem thường nàng rồi.

-Ta cảm thấy con bé đã học đủ rồi -Vấn mama nói, đôi mắt giãn hoặc nhìn Dạ Nguyệt -Cũng đến lúc phải châu hoàn hợp phở rồi.

Châu hoàn hợp phở? Ý mụ ta rốt cuộc là thế nào đây?

-Dạ Nguyệt, mai con đến chỗ ta, ta sẽ bắt đầu dạy con múa.

Một lời nói cứ như bản án tử dành cho cặp tình nhân trẻ. Ấu tử bà nói xong, che miệng cười rồi quay lưng đi thẳng.

Chỉ là thứ tình cảm nam nữ nhất thời, đến khi Dạ Nguyệt trở thành đế nhất hoa đán, các vương tôn công tử giàu có phải tranh nhau lấy lòng. Khi đó, nàng rất nhanh sẽ quên đi tên tiểu tử họ Diệp thôi.

...

Đời người thế sự có lường. Có những chuyện biết chắc là tránh không khỏi nhưng vẫn không tránh được phiền não.

Dạ Nguyệt nằm trong lòng Vũ Phàm. Y vuốt nhẹ mái tóc mỏng manh của nàng, bất giác thở dài.

-Vũ Phàm, đừng cau mày lại như thế. Chỉ vài ngày thôi, muội sẽ lại về mà.

Giọng Dạ Nguyệt nhỏ nhẹ vang lên. Nhìn đôi mắt to tròn của cô chớp nhẹ, y lại càng thấy tim đau như cắt.

Biết rõ là mọi sự sẽ thế, vẫn cố phải nói tránh đi vì không muốn làm y đau lòng. Dạ Nguyệt, nàng lo nghĩ cho y như vậy, thế mà y đã làm được gì cho nàng chưa?

4. Chương 4: Chương 4

Xuân đến rồi lại đi. Mùa hạ năm ấy, cũng là ngày Vọng Nguyệt lâu công bố hoa đán mới.

Tin đồn một thành mười, mười thành trăm. Các anh hào thế kiệt lại đua nhau kéo về, tạo nên một quang cảnh vô cùng náo nhiệt. Chưa có ai từng tận mắt chứng kiến nàng hoa đán ấy, chỉ nghe kể rằng nét đẹp của nàng thanh tao thoát tục như tiên nữ hạ phàm, cả Tây Thi Đắc Kỷ so ra cũng chẳng hơn chẳng kém. Nàng lại tinh thông cầm kỳ thi họa, là một kỳ nữ khó ai sánh bằng.

Ít ai biết được, trong bữa tiệc chiêu đãi các vương tôn công tử ngày hôm ấy, Vũ Phàm đã lặng lẽ trở về phòng, đập nát chiếc bình đựng xu đã dành dụm bao nhiêu năm ra, gương mặt y đỏ bừng vì tức giận.

-Vũ Phàm, huynh làm gì đó?

Tiểu Nhu không biết làm thế nào lại nhìn thấy. Biết nàng ta đến gần nhưng Vũ Phàm mặc, vẫn nhất nhất thu gom đến đồng bạc cuối cùng.

-Vũ Phàm, ta hỏi huynh đang làm gì vậy? -Tiểu Nhu quát to hơn, gương mặt đầy giận dữ.

-Cô mặc kệ ta –Y gầm từng tiếng, nhất nhất định quay ra cửa. Song Tiểu Nhu cũng không kém, đã chạy ra chắn lấy lối ra vào.

-Huynh điên rồi sao? Có phải huynh định dùng số tiền dành dụm cả đời mình để mua đêm đầu tiên của Dạ Nguyệt tỷ không?

-Ta ta tự có cách của ta. Đừng phí lời.

Y quát, xô mạnh Tiểu Nhu vào cạnh bàn, nàng cũng không để tâm, vội chạy đến nắm lấy vạt áo y.

-Cách của huynh? Với số tiền đó, huynh nghĩ huynh sẽ mua được tỷ ấy sao? Chưa kể cho dù là đêm nay huynh cứu được tỷ tỷ, vậy còn đêm mai, đêm kia? Huynh nghĩ huynh cứu được tỷ ấy cả đời sao?

Con bé ngang ngạnh Tiểu Nhu bình thường lơ đãng là thế, không ngờ lại có thể thốt ra những lời nói như vậy. Vũ Phàm trơ mắt nhìn nó hồi lâu, thất thần khụy gối xuống đất. Những đồng tiền rỉ sét tròn xoe rời khỏi bàn tay y, lăn lăn bất định. Y khóc, nhưng nước mắt lại chẳng có cách nào rơi ra khỏi bờ má cả.

Vũ Phàm y, cả đến khóc còn chẳng đủ tư cách, thì lấy gì để bảo vệ Dạ Nguyệt đây?

...

Khi Dạ Nguyệt còn rất nhỏ, mẹ nàng đã từng nói lấy chồng theo chồng. Tướng công chính là người nàng phải chăm sóc cả đời, nương tựa cả đời

Thế nhưng, trải qua biết bao năm, vật đổi sao dời. Giờ đây cả cái hạnh phúc đơn thuần là có một mái ấm bình thường nàng cũng không thể, 2 chữ “tướng công”, vì thế càng xa rời hơn bao giờ hết.

Gió thổi nhẹ, ngọn nến hồng trong phòng cũng tắt từ lúc nào.

Có tiếng bước chân bên ngoài hành lang. Dạ Nguyệt biết, người đó đến đây là vì nàng. Dẫu đã có sự chuẩn bị từ trước, song nàng vẫn không tránh khỏi run rẩy. Nàng biết, kết cuộc này trước sau gì cũng đến, nhưng kể từ khi được Vũ Phàm cứu thoát khỏi lưỡi hái tử thần, nàng cũng đã thầm nhủ với lòng đời này kiếp này, cho dù nhục nhã thế nào, đau khổ thế nào nàng cũng có thể cắn răng chịu đựng.

Bởi vì nàng biết ở bên bờ kia, sẽ luôn có y đợi nàng quay về.

Cánh cửa phòng bật mở. Nàng hơi cau mày, ánh đèn le lói làm nàng phải khó khăn lắm mới nhận ra một dáng người gầy gầy, thanh mảnh. Khuôn mặt người thanh niên tuấn tú bất phàm, lại ẩn giấu vẻ rụt rè, không giống khách làng chơi. Lúc hần tiến tới gần ngọn đèn hơn, nàng mới à lên một tiếng.

-Là người?

Cậu thanh niên ngẩng đầu cười ngượng nghịu, hai tay run rẩy đan chéo vào nhau. Tháng trước, lúc được cho ra ngoài chơi cùng với Tiểu Nhu, Vũ Phàm, Dạ Nguyệt sớm đã nhìn thấy hần ta cứ lẻo đẻo đi theo mình. Khi đó con a đầu Tiểu Nhu còn tưởng đâu cậu ta để ý mình, cứ liếc thoát không ngừng rồi lại chủ động bắt chuyện. Ấn tượng về cậu ta trong lòng Dạ Nguyệt tuy không phải sâu đậm nhưng lại tuyệt đối là người tốt. Gặp gỡ nhau ở đây thật khiến cả hai bên cùng ngượng nghịu.

-Mạch công tử. Có phải đã có nhầm lẫn gì không? –Dạ Nguyệt e dè hỏi. Nàng sớm đã nhầm tưởng người cậu ta có ý là Tiểu Nhu chứ không phải mình. Sự thể ra thế này thật không biết phải nói gì.

Mạch Phi lắc đầu. Dáng vẻ thư sinh của cậu ta, đến trói gà còn không chặt, dòm tới dòm lui cũng chẳng giống người thường ra vào kỹ viện. Nhưng người vào được đến đây hần cũng tốn cả gia tài để hưởng thụ đêm đầu của tân hoa đán Vọng Nguyệt lâu, hiển nhiên Dạ Nguyệt cũng không dám thất lễ với cậu ta.

-Tỷ tỷ. Đệ đến đây là vì tỷ tỷ.

Dạ Nguyệt biết tình thế này tốt hơn là nên giữ im lặng. Tiểu tử này vốn là nhị thiếu gia của gia tộc giàu nhất nhì kinh thành. Lần đầu tiên gặp nàng trên phố, hần đã sớm đem lòng tương tư, cho người điều tra xem nàng rốt cuộc là tiểu thư nhà nào, quê quán ở đâu. Lúc biết được nàng chính là hoa đán mới mà mọi người đang truyền tụng, hần thất vọng thì vẫn thất vọng đấy, nhưng vẫn không hề có ý bỏ cuộc. Trong tâm tưởng hần, vị tỷ tỷ thần thái phi phàm, thanh tao thoát tục ấy chỉ có thể so sánh với thần tiên. Hần đến

đây là vì nàng, nhưng cũng không nỡ chạm vào nàng. Dạ Nguyệt như một ánh trăng phiêu lãng, khiến cho Mạch Phi dù mười phần muốn ôm lấy nàng vào lòng, song cũng sợ nàng sẽ tan biến.

Thấy không khí có vẻ hơi căng thẳng, Dạ Nguyệt mới mặt dạn dày đến rót một cốc nước mời Mạch Phi. Hắn uống xong mặt chuyển từ đỏ lịm sang hồng hào, nhưng cũng không nói gì ra hồn. Ngồi mãi, cuối cùng hắn thở thê.

-Trăng thanh thế này nếu bỏ qua thật uổng phí. Thôi thì tỷ tỷ đàn cho đệ nghe nhé.

Dạ Nguyệt nghe thế nhướn mày kinh ngạc, nhưng cũng không biết phải đáp lại thế nào. Trong lòng thầm mừng rỡ, nàng bước đến cây cầm Vũ Phàm tặng mình, vừa đàn vừa hát khúc ca bi oán.

Cả đêm, Mạch Phi chỉ uống trà rồi đắm đắm nhìn nàng, cả một cái chạm tay cũng không dám với tới.

...

Sáng hôm sau Dạ Nguyệt mặt rỡ mày rạng chạy đến tìm Vũ Phàm, nhưng tâm trí y lại không thể tươi tỉnh bên nàng. Suốt buổi, y chỉ ngồi lì một chỗ tấu nhạc, cả đến cơm cũng không ăn. Xế trưa lại đứng dậy đi một mạch, xem như chưa hề nhìn thấy Dạ Nguyệt đã ngồi đó đợi y từ lúc nào. Dạ Nguyệt chẳng hề lấy đó làm phiền, vội chạy theo níu giữ y lại.

-Vũ Phàm, muội có chuyện muốn nói với huynh

-Ta đang rất mệt. Có gì để sau đi –Y ậm ừ.

-Không được. Chuyện này không kể ngay không được –Dạ Nguyệt không hiểu, vẫn liếng thoắt –Tối qua muội...

-Ta đã nói đừng nhắc chuyện tối qua mà. Muội có phải là nữ nhi không thể, muội chẳng có liêm sỉ gì cả.

Vũ Phàm khoác tay, đột ngột mắng như té tát vào mặt Dạ Nguyệt. Gương mặt thiên thần của nàng chợt chợt xụ xuống. Quen biết bao lâu nay, Vũ Phàm chưa bao giờ mắng nàng, mà lần này lại là mắng nặng như thế. Nước mắt nàng bỗng chốc tràn ra, tay nàng cũng không còn nắm chặt lấy vạt áo y nữa.

-Diệp Vũ Phàm, những lời hôm nay huynh nói, huynh tự mình nhớ lấy. Ta sẽ không dễ thành tha thứ cho huynh đâu.

Dạ Nguyệt nói, rồi tức tốc rời khỏi. Khóe mi nàng vẫn còn vung vẩy những giọt nước bắn ra.

Nàng đi rồi, Vũ Phàm mới chợt tỉnh tâm lại, nhưng y có hối cũng chẳng kịp nữa.

...

Nhiều đêm liền sau đó, đều là một mình Mạch Phi chiêm hữu Dạ Nguyệt. Các vương tôn công tử khác cho dù ức đến mặt xanh môi tái cũng không sao xoay chuyển được. Ai bỏ ra 500 lượng, hẳn lại bỏ ra 1 ngàn lượng để được ở bên Dạ Nguyệt. Lâu dần, chẳng ai dám cạnh tranh với hắn ta nữa.

Vũ Phàm từ lâu đã coi tên tiểu tử Mạch Phi là cái gai. Trong lòng y, Mạch Phi chẳng qua là gã nhà giàu thừa tiền lắm bạc. Nếu không phải Tiểu Nhu can ngăn, mấy bận y đã suýt chặn đánh Mạch Phi. Tính khí y cũng vì thế càng lúc càng nóng nảy, chiến tranh lạnh với Dạ Nguyệt thì mãi cũng không có dấu hiệu ngừng lại.

Hôm nọ, hắn vâng lệnh Vãn mama, đem nhu yếu phẩm sang phòng các hoa đán, tình cờ thế nào lại nghe được Tiểu Nhu và Dạ Nguyệt nói cười rôm rả với nhau.

-Tỷ không đùa chứ? Có thật là tay Mạch Phi công tử mềm mại đến thế không?

-Ta mà đùa à? Tay chàng ta khéo còn hơn tay ta, hết như bàn tay con gái ấy – Có tiếng Dạ Nguyệt cười khi đáp lại –Lúc gảy đàn cũng rất điệu nghệ.

-Tỷ tỷ, Mạch công tử đối tốt với tỷ như thế. Tỷ thật diễm phúc

Im lặng. Đột nhiên Vũ Phàm lại tưởng tượng ra gương mặt Dạ Nguyệt đang hồng lên vì ngượng, tay y cung chặt thành nắm, tức giận quay đi.

Trong lòng nàng ta, thì ra từ lâu không chỉ có mình Diệp Vũ Phàm này.

5. Chương 5: Chương 5

Mặt trời vừa lên cao, Dạ Nguyệt thơ thẩn ngồi trước gương, trên tay là nửa mảnh phỉ thúy mà Vũ Phàm đã tặng. Nàng ta khẽ thở dài đánh thượt một cái. Sống cùng một nơi mà đã bao lâu rồi nàng không được gặp y? Phải chăng là y cố tình tránh né nàng?

Có tiếng gõ cửa bên ngoài. Dạ Nguyệt những tưởng là Tiểu Nhu, không thềm nhìn lấy đã gọi vào. Tâm tình chỉ như chiếc lá treo trên ngọn gió. Nàng khẽ thở dài đánh thượt.

-Tiểu Nhu, hôm nay ta không có hứng ra ngoài, hay là...

Dạ Nguyệt quay lại, chưa kịp nói hết câu với người mà nàng những tưởng là Tiểu Nhu thì đôi môi đã bị khóa chặt. Nàng ú ớ, càng cố vùng vẫy thì càng bị lấn tới, cuối cùng cả đến cánh tay cũng bị người đó giữ lại mất.

Đôi môi y lần lượt lướt qua cổ nàng, đến bờ vai thoát tục, đi đến đâu lại để lại hơi ấm đến đó. Vừa thô bạo lại vừa vụng về, khiến một cô nương chưa từng bị xâm hại như Dạ Nguyệt chỉ biết run rẩy trong kinh hãi.

Cuối cùng, kẻ đó ngẩng mặt ra khỏi cơ thể nàng. Giây phút đôi mắt nàng chạm phải cái nhìn của y, suýt chút nữa nàng đã thét lên.

Là Vũ Phàm.

Con người y nhìn nàng như có lửa, khiến nàng thoáng chốc muốn lùi lại. Lấp bắp mãi, nàng mới thốt nên lời.

-Vũ Phàm, sao lại là huynh?

-Sao lại không thể là ta?

Y nghiêng răng nói. Chưa bao giờ nàng cảm thấy y đáng sợ đến vậy. Cánh tay y bóp chặt khiến nàng đau nhói. Nhìn vẻ mặt thống khổ của nàng, y mới nhận ra mình đang làm tổn hại đến nàng, vội vàng bỏ tay ra.

Nàng xoa xoa cánh tay, ngược nhìn gương mặt lúc này đã trở nên đỏ ửng của y.

-Muội không nói tại sao không thể là huynh, mà tại sao huynh lại vào phòng muội. Hơn nữa lại còn...

Nàng không nói hết câu, ngượng ngùng quay đi. Nhìn thấy vẻ mặt đó, Vũ Phàm dù có đang phát hỏa đến thế nào cũng chùn lòng xuống. Mối hận lấp bắp...

-Ta... ta...

Rồi lại không tìm ra lý do, vội vàng quay người lại. Thế nhưng Dạ Nguyệt chẳng dễ dàng buông tha cho y đến thế. Nàng đã lấy lại được bình tĩnh, nghiêng người mặt đối mặt với y.

-Không lẽ... huynh muốn ta?

Mặt hần đỏ ửng. Chưa biết phải trả lời thế nào. Thế nhưng lúc ngẩng nhìn lên, trông thấy khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của nàng, y quyết định đánh liều một phen.

Nếu có thể làm người xấu một lần, chỉ để có được nàng, y cũng chấp nhận để vạn kiếp bất phục.

-Phải. Không những vậy, ta còn muốn nàng là người phụ nữ của ta, của một mình ta.

Nói rồi hần bước tới trước, dùng hai tay nâng gương mặt đang sưng sốt của nàng lên. Y đặt nụ hôn lên môi nàng, gần như là thô bạo. Nụ hôn cứ thế lan mãi lan mãi, dịch chuyển xuống dưới, má, tai, cổ.

Dạ Nguyệt chưa từng trải qua tình huống thế này, cũng không đủ sức để phản kháng, mọi cảm giác của nàng cứ bị cuốn theo hơi thở cuồng nhiệt của Vũ Phàm. Nàng để yên cho y nâng nàng lên như một con rối, rồi đặt xuống giường.

Chiếc giường của nàng.

Đột nhiên, khi y nằm lên người nàng, đặt lên cơ thể nàng từng nụ hôn mê mẩn, đột nhiên nàng có một suy nghĩ.

Đây chính là ái tình sao, là những gì một kỹ nữ như nàng mỗi ngày phải làm để phục dịch bọn công tử quyền quý sao?

Ấy vậy mà, tại sao đến giờ nàng vẫn chưa hay biết gì cả?

Vũ Phàm sau hồi lâu đắm mình trong cái hôn cuồng loạn dường như cũng nhận ra sự im lặng của nàng. Y ngừng lại, trơ đôi mắt màu ngọc ra nhìn nàng.

-Nàng không thích sao?

Dạ Nguyệt lắc đầu, không biết phải nói gì.

-Nàng không muốn là người của ta?

Lại lắc đầu. Đột nhiên Dạ Nguyệt thấy rối trí. Nàng không biết phải làm thế để nói cho Vũ Phàm hiểu. Cuối cùng, trước vẻ chán nản của y, nàng cầm lấy bàn tay thô kệch kia, đặt lên lồng ngực mình.

-Vũ Phàm, đời này kiếp này, muội chỉ muốn là người của huynh mà thôi.

Vũ Phàm nghe thế bèn mỉm cười, cúi xuống tiếp tục đặt nụ hôn lên trán nàng.

Khi hơi ấm của y lan dần đến bờ môi run rẩy của nàng, theo bản năng, nàng tuân tặc đáp lại.

Chẳng phải Vũ Phàm luôn nói nàng học mọi thứ rất nhanh sao?

...

Vũ Phàm ngủ một lát, lúc tỉnh lại đã thấy Dạ Nguyệt nằm bên thính lặng nhìn y tủm tỉm cười. Nghĩ đến hành động sỗ sàng của mình, y bất giác hơi ngượng, thúc nàng dậy thu dọn mọi thứ đầu vào đấy.

Lúc nàng khoác chiếc áo bên ngoài vào vai y, đột ngột y nhận ra trên dưới tấm giường có một vệt máu rỉ đã khô tự lúc nào. Y nhìn nàng lấp lút:

-Muội... đây là lần đầu của muội sao?

Dạ Nguyệt không nói không rằng, tủm tỉm gật đầu, sau đó đem toàn bộ câu chuyện ra kể cho Vũ Phàm nghe không thiếu một lời. Y nghe xong lại ôm chặt lấy nàng, tự trách bản thân đã không cho nàng một cơ hội giải thích, còn nghĩ nàng không biết liêm sỉ, đem chuyện phòng the với người đàn ông khác kể cho y nghe. So với Mạch Phi công tử y quả thật không sao sánh bằng.

Nhắc tới Mạch Phi, Dạ Nguyệt bỗng chốc lại thấy áy náy. Tuy tình cảm hai người không phải là tình chàng ý thiếp, thế chung ý nguyện, song mỗi ngày gặp hần nàng cũng dần nảy sinh tình cảm. Mạch Phi với nàng mà nói giống như tri kỷ. Lần này lại ngã vào vòng tay Vũ Phàm, nàng cảm thấy dường như đã nợ Mạch Phi một ân tình. Bàn tới bàn lui với Vũ Phàm, nàng quyết định sẽ đem tường tận câu chuyện kể cho Mạch Phi nghe. Nàng tin Mạch công tử vốn là người hiểu lý lẽ, có lẽ sẽ không trách nàng.

Thế nhưng tối hôm ấy, Mạch Phi lại đem đến một tin khiến nàng sửng sốt. Hắn đứng trước mặt nàng, mỉm cười nói đã xin được gia phụ đem vạn lượng đến chuộc nàng, cưới nàng làm vợ.

-Tiểu Phi, đệ... ta không nghe lầm chứ? -Dạ Nguyệt vẫn chưa hồn hoàn trả xác, chỉ biết ngây ra nhìn Phi, bất giác nàng sờ lấy gương mặt mình, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ.

-Thật -Phi gật đầu, tươi cười tiếp -Từ hôm đầu tiên đến đây đệ đã có quyết định này, chỉ là chưa nói cho tỷ nghe thôi. Mỗi ngày đệ đều cầu mong gia phụ cho phép đệ đem kiệu hoa đến rước tỷ, không ngờ trời cao không phụ người có lòng, gia phụ sau khi nghe hoàn cảnh của tỷ cũng dần xuôi ý, cuối cùng cũng cho đệ toại nguyện rồi. Nếu tỷ muốn, mai đệ lập tức sai người đến chuộc tỷ.

Dạ Nguyệt nghe xong xây xẩm mặt mày. Từ ngày bước vào đây nàng chưa từng nghĩ sẽ có cơ hội bước ra, còn không ngờ là nhanh chóng đến vậy. Thế nhưng lại chợt nghĩ đến tình cảnh của mình. Chấp nhận để Mạch Phi chuộc tức là hần trở thành tướng công của nàng, đời này kiếp này chỉ có thể ở bên cạnh hắn. Thế còn mối lương duyên giữa nàng và Vũ Phàm thì sao?

Thấy Dạ Nguyệt vẫn còn bần thần chưa quyết, Mạch Phi cũng không dám thúc giục, vội bảo nàng mời hân một tách trà. Sau đó lòng đầy nhĩ ý, hân rút nghiêng mực tự đề tặng nàng một bài thơ, nàng nhận lấy mà tâm rối như tơ vò.

...

Sáng sớm, Dạ Nguyệt vừa tiễn Mạch Phi ra cửa quay lại đã đụng ngay vào người Vũ Phàm. Y có vẻ đã đứng đó chờ nàng từ lúc nào, nắm vội tay kéo nàng ra bờ sông gần đó.

-Vũ Phàm, có việc gì thì huynh nói đi, làm muội đau đó

Dạ Nguyệt vùng vẫy một lúc, Vũ Phàm mới chịu buông nàng ra. Y cầm trong tay nửa mảnh phỉ thúy, khoác tay ra hiệu cho nàng quỳ xuống.

-Vũ Phàm, muội vẫn chưa hiểu –Dạ Nguyệt ngẩng người hỏi.

-Hôm qua muội đã là người của ta. Ta phải có trách nhiệm với muội –Y nói – Tuy ta không thể đường đường chính chính cưới muội làm vợ, nhưng trong thâm tâm ta, muội từ lâu đã là thê tử của Diệp Vũ Phàm này rồi.

Nghe những lời đó, Dạ Nguyệt cảm động đến không nói nên lời. Vũ Phàm chia nửa mảnh ngọc ra làm tin, giơ tay lên trời thề nguyện

-Giữa thanh thiên bạch nhật, ta, Diệp Vũ Phàm từ nay trịnh trọng thề nguyện, chính thức lấy Dạ Nguyệt làm vợ. Từ nay sẽ một lòng bảo ban muội ấy, chăm sóc muội ấy, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Nếu trái lời nguyện thệ nát xương tan.

Vũ Phàm đã nói xong cúi lạy 3 lạy, nhưng Dạ Nguyệt vẫn chỉ biết trơ mắt ra nhìn y. Nàng biết gã nam nhi trước mặt kia sẽ là người đàn ông duy nhất của đời nàng. Vì hân, đừng nói là thệ nát xương tan, cho dù là lên núi đao xuống chảo lửa cũng không từ nan.

Nhưng nàng không hay biết rằng, suy nghĩ của riêng nàng lúc đó, chẳng mấy chốc đã trở thành lời thề nguyện, ảnh hưởng tới toàn cuộc đời nàng sau này.

Bái lạy xong, Vũ Phàm đứng dậy, kéo nàng vào lòng. Giọng y nhẹ nhàng như hơi thở:

-Dạ Nguyệt. Tuy bây giờ ta không có gì để cho nàng, nhưng sau này, đợi đến ngày ta tái dựng Diệp gia, ta nhất định sẽ cho nàng một cuộc sống hạnh phúc.

Dạ Nguyệt nép vào ngực y, mỉm cười mãn nguyện.

Bên bờ hồ, sóng nước xao động, có hai mái đầu tựa vào nhau, tưởng như mãi mãi cũng không thể tách rời...

...

-Mạch công tử, thứ lỗi Dạ Nguyệt ngu muội, không thể đi theo Mạch công tử. Hy vọng người sẽ tìm được một cô nương xứng đáng để người bảo bọc hơn ta.

Khi nhận được mảnh giấy đó từ Tiểu Nhu, Mạch Phi nghiêng chặt răng, tâm trí rã rời song lại không thể thốt ra lời nào.

Dạ Nguyệt đứng trên lầu cao, lẳng lặng nhìn chiếc bóng cô tịch của Mạch Phi rời khỏi, trái tim nàng quả có chút xao xuyến, nhưng lại tuyệt đối không hối hận.

Nhiều năm sau này nghĩ lại quyết định đó của mình, Dạ Nguyệt mới nhận ra là sai lầm. Chỉ là vào khoảng khắc đó, nàng vẫn còn đang mải mê sống trong ái tình, không hề biết rằng vật đổi sao dời, mọi chuyện không theo ý mình, cho dù có cầu khẩn cũng chẳng được.

Mạch Phi rời khỏi, thế độc quyền lâu nay hân dành cho Dạ Nguyệt cũng vì thế vỡ tan. Lại là những cuộc đấu giá đầy mùi tiền nối tiếp nhau, tất cả chỉ để có được một đêm phong hoa tuyết nguyệt cùng nàng.

Kể đầu tiên có được vinh dự đó là một gã phú hộ ở tỉnh bên. Gã độ hơn 30, dáng người vạm vỡ đến hơn thước chín. Vừa nhìn thấy gã, nàng đã hoảng hốt định chạy trốn theo bản năng. Gã cười hề hề, càng cho rằng nàng đang giả vờ, điên cuồng xắn tới, chẳng mấy chốc khó khăn để giữ chặt lấy nàng.

Lúc thân hình thô kệch của gã đổ ập lên nàng như một bao thịt tải trọng trăm cân, nàng chỉ có thể im lặng. Đôi tay nàng bấu chặt tấm màn đến ứa máu, nước mắt chảy ngược vào trong.

Mọi thứ giống như một cơn ác mộng không hồi kết, mỗi đêm đều lặp lại. Tất cả tủ nhục đau đớn, nàng âm thầm chịu đựng, không hé răng với ai lấy nửa lời.

Nàng sợ, nếu như nàng nói ra, sẽ có kẻ khác vì nàng mà đau lòng hơn gấp bội. Nàng sợ kẻ đó sẽ vì nàng mà làm chuyện dại dột. Vì kẻ đó, nàng sẽ cố nhẫn nhịn.

Chỉ là cơn ác mộng tồi tệ nhất. Sáng tỉnh dậy mọi thứ sẽ lại tan biến thôi.

Nhưng nàng nào biết rằng, cho dù nàng im lặng đến mức nào, thì nỗi đau của nàng, y vẫn có thể nhìn thấy được.

Vũ Phàm y đã hứa đời này kiếp này sẽ chăm lo cho nàng, đến cuối cùng lại khiến nàng ra nông nỗi này. Y chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn nàng, cũng không đủ tư cách để nổi giận.

Y cũng như nàng, chỉ có thể lặng lẽ ôm nỗi đau đó vào lòng.

Đau thương rồi cũng sẽ qua, nhưng mùa xuân của Dạ Nguyệt không biết bao giờ mới có thể trở lại.

...

Tháng năm cứ lặng lẽ trôi. Mọi quan hệ của Dạ Nguyệt và Vũ Phàm dần gần như đã được mọi người mặc nhiên thừa nhận. Vấn mama biết chuyện, thỉnh thoảng có khuyên bảo Dạ Nguyệt vài câu, nhưng nhìn thái độ cứng rắn của nàng, cộng thêm việc nàng đang là nhất đại hoa đán kiếm cơm cho cả tửu lầu, thế nên bà cũng đành nhường nhịn. Tưởng đâu mọi thứ cứ trôi đi êm đềm như thế.

Ấy vậy mà, ông trời không chiều lòng con người. Thất tịch năm đó đã chứng kiến một bước ngoặt trong cuộc tình cảm động nhân gian ấy.

Số là Vũ Phàm rất muốn có thể cùng Dạ Nguyệt ra ngoài đón thất tịch. Thế nhưng ngày này hàng năm cũng là thời điểm tửu lầu lộng lẫy đón nhận hàng trăm danh môn công tử đến. Vũ Phàm đành sắp xếp đưa Dạ Nguyệt đi chơi trước vào ban ngày, việc này cũng đã thông qua ý Vấn mama, ngờ đâu cuối cùng lại có một vị khách muốn gặp Dạ Nguyệt.

Lúc ấy, Vũ Phàm đã rất tức giận. Trong tiền lệ Vọng Nguyệt lâu xưa nay chưa bao giờ có việc danh kỹ tiếp khách làng chơi giữa thanh thiên bạch nhật. Thế nhưng cuối cùng vì Vấn mama năn nỉ cấp bách, Dạ Nguyệt đành gật đầu.

Vấn mama nói những vị khách này ngưỡng mộ tài năng của nàng đã lâu, lần này chỉ có dịp ghé ngang qua thành một ngày. Nếu chỉ một cuộc gặp thôi nàng cũng không đáp ứng được thì chẳng phải đã phụ lòng mama rồi sao?

Vậy là cuối cùng, Dạ Nguyệt đành bảo Vũ Phàm đến nơi hẹn trước, còn nàng sẽ đến Thủy Dao đình gặp các tài tử nọ, xong sẽ đến chỗ y ngay.

Vào thất tịch đường phố cũng đông người qua kẻ lại hơn ngày thường. Vũ Phàm ra đến cổng thành mới thấy vẫn còn khá sớm, thế nên y quyết định ghé ngang qua một cửa hàng tiền trang gần đó để mua quà tặng Dạ Nguyệt. Lúc còn đang đắn đo nặng nhẹ giữa trà cài và son môi thì vô tình nghe được câu chuyện 2 gã tài tử nọ.

-Nghĩ đi nghĩ lại ta thật bá phúc Lâm công tử. Không ngờ hần ta dám dùng Ngọc Bích Ngân, một bảo vật gia truyền như thế để thuyết phục Vấn mama dụ con ả đó ra ngoài.

-Chỉ là một ả kỹ nữ thôi, có gì đâu các huynh lại phải tranh giành như thế? -Gã thứ hai nói.

-Huynh thì biết cái gì? Dạ Nguyệt đó là nhất đại danh kỹ của Giang nam này. Da dẻ nàng ta vừa trắng lại vừa mềm, làn môi lại mọng đỏ, huynh mà gặp thì cũng sẽ giống như ta vậy, hận không thể cắn ngay một cái.

Gã tú tài kia nói xong bèn cười lớn, điệu bộ ngả ngón. Tay Vũ Phàm bắt giác xiết chặt lại. Y biết gã này. Chính là một trong tứ đại công tử nổi danh Giang nam. Gọi tứ đại công tử, thật ra chỉ là bốn tên con nhà giàu phá gia chi tử. Cả bốn đều là khách quen của Vọng Nguyệt, đối với Vũ Phàm cũng không xa lạ gì.

-Nói thế phải chăng huynh và ả ta cũng từng...

Điệu cười của gã thứ hai cũng trở nên bất thường. Đến nước này thì Vũ Phàm không chịu nổi nữa, y quay người lại, tung toàn lực đánh gã kia một quyền. Gã vốn không phòng bị, ngã vật ra xuống đất. Tên còn lại thấy thế vội ôm lấy y, định ngăn y lại, nào ngờ y vùng ra khiến cả hắn cũng trượt té.

-Người... người là...

Gã lắp bắp, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra tên Vũ Phàm. Y nhân cơ hội đó đạp gã thêm mấy cước. Khi đã thấm mệt, y đồng dạng gần như bất tỉnh.

-Nhớ cho kỹ tên ta. Ta họ Diệp, tên Vũ Phàm.

Sau đó y quay bước, chạy một mạch đến Thủy Dao đình, lửa giận vẫn ánh lên trong mắt.

Trên đời này, không ai có có quyền xúc phạm đến Dạ Nguyệt của y cả.

6. Chương 6: Chương 6

Lúc Vũ Phàm đến nơi đã nhìn thấy gã Lâm Kiết Tường ấy ngang nhiên vật lộn với Dạ Nguyệt ngay giữa thanh thiên bạch nhật. Hai tay gã giữ chặt tay nàng, cả thân người tì đè lên nàng, tư thế vô cùng ám muội. Tiếng Dạ Nguyệt la lên phản kháng cũng hoàn toàn bị y nhấn chìm.

Không kiềm được lòng y, vợ lấy thanh gươm ở gần đó đâm gã một trận tơi tả. Lâm Kiết Tường người béo ú lại cục mịch, vốn không phải đối thủ của Vũ Phàm. Lại thêm y có vũ khí chống lưng, được thể cứ xấn tới, cơn giận cũng theo đó mà trút ra. Nếu không phải Dạ Nguyệt kịp thời can ngăn, dám y đã đánh chết hắn ta rồi.

Lúc nhìn gã họ Lâm toàn thân đầy máu, nằm thở hì hục dưới chân mình, Vũ Phàm mới nhận ra mình đã gây ra họa tày trời. Dạ Nguyệt ở bên lúc này cũng đã chỉnh trang lại quần áo. Gương mặt nàng nhìn y, ngay cả chút sắc hồng cũng không còn.

-Vũ Phàm... Chúng ta... làm sao đây?

Y nuốt khan, bắt giác quẳng thanh gươm xuống đất. Đến nước này thì không thể quay lại nữa. Y nắm vội lấy tay Dạ Nguyệt hỏi:

-Ta hỏi nàng, cho dù ta làm chuyện gì, có phải nàng cũng nguyện vì ta mà đồng ý không?

Dạ Nguyệt gật đầu

-Vậy... chúng ta cùng nhau trốn đi. Ta sẽ đưa nàng ra khỏi nơi này, chúng ta cùng nhau làm mọi thứ lại từ đầu.

Dạ Nguyệt nghe y nói thế thì có vẻ hơi hoảng sợ. Từ lúc bị cha dượng bán vào lầu xanh này, nàng thậm chí chưa từng nghĩ đến chuyện có thể thoát ra. Huống chi nàng biết giang hồ có quy tắc của giang hồ. Thoát ra khỏi Vọng Nguyệt, song nàng còn đường sống nữa không?

Cánh tay Vũ Phàm càng lúc càng nắm chặt tay nàng hơn. Nàng cắn môi, đoạn nhìn lại gã Lâm Kiết Tường đang nằm giãy giụa dưới đất. Vũ Phàm đánh gã như vậy, đừng nói là gã có mệnh hệ gì, cho dù không thì khi lành lặn gã chắc chắn cũng sẽ không để Vũ Phàm sống yên thân. Ở giữa 2 con đường này, nàng tuyệt không có lựa chọn nào khác.

-Chỉ cần là ở cùng với huynh, cho dù đến đâu mọi chuyện cũng đồng ý.

Đôi mắt tóe lửa của Vũ Phàm có hơi nhạt xuống khi Dạ Nguyệt nói ra những lời đó. Hắn ôm chặt lấy nàng đầy bi thương, rồi không chần chờ giây phút nào, vội kéo tay nàng chạy ra ngoài thành.

...

Đúng như Dạ Nguyệt đã nghĩ, chỉ vài canh giờ sau khi họ tìm được chỗ trú thân thì thành đô đã bị càn quét bởi hàng trăm người, từ nô bộc của Lâm gia đến quan phủ, và cả người của Vọng Nguyệt lầu. Suốt 3 ngày trời, Vũ Phàm và nàng tá túc trong một căn nhà bỏ hoang, không dám bước ra tới thị trấn. Vũ Phàm vì việc này mà tâm tính thay đổi ít nhiều. Y cảm thấy vô vọng, nàng cũng hiểu. Họ biết đi đâu khi nhà họ Lâm đã phong tỏa gần như toàn bộ lối ra khỏi thành? Vòng kiềm hãm càng lúc càng xiết chặt, đến mức chính Dạ Nguyệt nàng cũng cảm thấy ngày kết thúc dường như không còn xa nữa.

Đêm hôm ấy, Dạ Nguyệt nằm trong lòng Vũ Phàm, nhìn xuyên qua lỗ hổng trên mái ngói, nước mắt bỗng chốc tuôn rơi.

Ngay cả trong một nơi như thế này cũng có chút ánh sáng để nhìn ra bầu trời hy vọng phía bên kia, tại sao nàng, ngay cả 1 tia hy vọng cũng không có?

Giọt nước nóng hổi chạm vào làn da ửng đỏ của Vũ Phàm, mi mắt y hé nhẹ, chậm rãi nhìn gương mặt trắng hồng của nàng, không nói không rằng thở dài đánh thục.

Là y hứa sẽ bảo vệ nàng suốt đời suốt kiếp, hứa sẽ cho nàng một cuộc sống hạnh phúc. Sự thể giờ thế này, y lấy gì để mang hạnh phúc đến cho nàng đây?

-Dạ Nguyệt, muội có hối hận không?

Y thì thầm, làn hơi nóng chậm rãi chạm vào vầng trán nàng. Dạ Nguyệt hơi chớp mắt. Động tác đó làm Vũ Phàm dao động trong chốc lát. Y chính là yêu thích gương mặt thánh thiện này của nàng, đôi mắt trong trẻo ngẩng lên nhìn y, có chút không đành lòng.

-Từ lần đầu gặp huynh, trong tâm Dạ Nguyệt chưa bao giờ biết 2 chữ hối hận viết như thế nào.

Y siết chặt lấy chiếc eo nhỏ của nàng hơn, cứ thế giữ thật chặt, dùng hết sức truyền hơi ấm đến cho nàng. Dạ Nguyệt gục đầu vào ngực y, dùng tay nguệch ngoạc một dòng chữ lên đó.

Trong tâm có nguyệt. Y hơi co mình, mỉm cười.

-Hứa với ta một chuyện được không? Không chỉ có kiếp này muội phải yêu ta, cho dù là kiếp sau, kiếp sau nữa, trong lòng Dạ Nguyệt cũng chỉ có một mình Diệp Vũ Phàm.

Dạ Nguyệt bật cười, đập tay vào ngực y

-Huynh tham lam quá. Nếu lỡ kiếp sau muội không là người mà là heo là chó, biết đâu lúc đó huynh lại không thêm yêu muội nữa ấy chứ.

-Chỉ cần là nguyệt, đi đến đâu ta cũng tìm được muội.

Giọng nói của y vừa dứt, đột ngột một tiếng động long trời lở đất vang lên. Cảnh cửa cũ nát đổ ầm xuống, theo sau là hàng người mang theo nào binh khí đuốc sáng, chẳng mấy chốc đã bao vây trước mặt hai người. Vũ Phàm kéo Dạ Nguyệt đứng dậy, bước ra phía trước che chắn cho nàng trước gương mặt đàng đàng sát khí của Vãn mama

-Trốn hay lắm, nhưng chạy đằng trời ta cũng tìm được cái người

Vũ Phàm nghiêng răng, trừng trừng nhìn lại mặt ta. Không hề giả vờ mang cái vẻ lừa dối giả tạo như mọi khi nữa, Vãn mama trước mặt y lúc này mới thực sự là người đàn bà chỉ dùng một tay cũng có thể che hết nửa bầu trời giang nam này. Chỉ một tiếng hét của mẹ, bọn người hầu trong Vọng Nguyệt lầu đã nhất tề xông đến, giằng Dạ Nguyệt ra khỏi Vũ Phàm. Số còn lại lôi y ra đánh. Y như một chiếc bao cát, để mặc bọn chúng hết đánh rồi lại đá, có cố sức chống cự cũng vô ích.

Có tiếng Dạ Nguyệt khóc lóc. Qua kẽ hở của bọn người xung quanh, y nhìn thấy nàng đang quỳ xuống cầu xin Vãn mama. Y hé miệng, định bảo nàng đừng làm thế nhưng lại không nào nào thốt ra được. Tay và chân đều bị giữ chặt, y chỉ có thể trơ mắt nhìn Dạ Nguyệt bị lôi càng lúc càng xa, đôi mắt nàng mọng nước, mang theo cả bầu trời của y đi khỏi.

-Đánh gãy tay hẳn, ta mới có cái để ăn nói với Lâm công tử.

Vũ Phàm điếng người, cố giằng ra khỏi vòng kiểm soát. Bọn gia nhân càng giữ chặt lấy y hơn. Y bị ép nằm vật xuống sàn. Một gã vội đứng ra, giằng lấy đôi tay y giờ ra phía trước.

Mụ đàn bà này, rõ ràng biết tham vọng cả đời y là có thể lên kinh tham gia ứng thí, lấy bằng vàng tái dựng Diệp gia. Đánh gãy tay y, cho dù người nhà họ Lâm có bỏ quá cho y đi chăng nữa, cuộc sống của y sau này liệu còn nghĩa lý gì?

Một gã gia nhân khác đã đứng trước mặt y từ lúc nào, tay hắn cầm thanh búa to, gương mặt lộ ra vẻ hiểm ác. Vũ Phàm thét lên, cố sức rút tay lại trong vô vọng. Đúng vào lúc y tưởng như giấc mộng của mình đã chấm dứt thì một tiếng hét vang lên, át tiếng rì rào của bọn gia nhân.

-Thả huynh ấy ra.

Dạ Nguyệt đứng ở ngưỡng cửa, tự tay cầm một thanh gương kê sát cổ mình. Bọn người xung quanh cũng vì thế mà không dám chạm vào nàng, đành giương mắt nhìn Vần mama cầu cứu.

-Con nha đầu này, dám dùng cái chết để bức bách ta ư?

Mụ ta chép miệng.

-Vần mama, coi như là con cầu xin người cũng được, ép buộc người cũng được. Chuyện đến nước này, nếu người mang Vũ Phàm về cho Lâm gia, huynh ấy không chết cũng bị tàn phế suốt đời. Người đã nhận nuôi huynh ấy 10 năm nay, không có tình cũng có nghĩa, không lẽ người đành lòng nhìn huynh ấy ra nông nổi đó sao?

Giọng nói của Dạ Nguyệt vẫn vậy, rất nhẹ nhàng song cũng không thiếu sức thuyết phục. Vần mama chăm chú nhìn nàng một lúc lâu. Con nha đầu này quả thật đã chạm thấu tim gan bà. Đánh gãy tay Vũ Phàm, mục đích chính thật ra cũng chỉ vì muốn cứu lấy cái mạng của hắn mà thôi.

-Đừng ép ta –Bà nghiêng răng nói –Nếu không ngay cả người ta cũng không bỏ qua.

Dạ Nguyệt quỳ xuống, lưỡi kiếm vẫn kề trên cổ. Đôi mắt nàng ánh lên vẻ cương nghị nhìn bà.

-Nếu người đã nhất quyết lấy mạng của Vũ Phàm, chi bằng Dạ Nguyệt lấy một mạng đổi một mạng. Chỉ cần người mang xác của con về Lâm gia, há chẳng phải mọi chuyện cũng đâu vào đấy sao?

Vần mama cau mày. Tuy Dạ Nguyệt ở cùng bà chưa lâu, song tính cách con nha đầu này dám nói dám làm, tuyệt đối không phải lời dọa suông. Ánh nhìn của bà lại liếc qua Vũ Phàm, lúc này đã bị đánh đến toàn thân đầy máu. Gương mặt sưng vầy của y trở ra nhìn Dạ Nguyệt, môi mấp máy, nhưng lại chẳng thốt ra nổi lời nào.

Phải chăng kiếp trước bà đã mắc nợ đôi tình nhân khổ mệnh này?

Vần mama phẩy tay, thở dài.

-Tha cho nó cũng được, nhưng quân tử nhất ngôn. Dạ Nguyệt, con phải hứa với ta 2 điều.

-Người cứ nói, chỉ cần không phải thương thiên hại lý, cho dù là việc gì Dạ Nguyệt cũng chấp nhận tuân theo

Dạ Nguyệt đồng ý nói. Đôi mắt trong veo của nàng thoáng qua Vũ Phàm rồi lại quay lại chăm chú nhìn bà. Ý nàng đã quyết, cho dù đất trời cũng không thể xoay chuyển được.

-Điều thứ nhất. Cả đời này Dạ Nguyệt đã mắc nợ Vọng Nguyệt lâu ta. Con phải tận tâm tận sức, đời này kiếp này đều phải cúc cung tận tụy Vọng Nguyệt lâu. Đến chết mới thôi

-Được, con đồng ý. –Dạ Nguyệt đáp không chút đắn đo.

-Điều thứ 2. Ta tay không trở về thì không thể nào ăn nói với Lâm gia được. Vì vậy, ta sẽ loan tin ra rằng Vũ Phàm bị dồn đến con đường cùng, lại không muốn bị bắt nên đã nhảy xuống vực. Chết không toàn thây. Như vậy, y cũng không thể ở lại giang nam này được nữa.

-Ý người là, Vũ Phàm phải rời khỏi đây? –Tay cầm kiếm của Dạ Nguyệt bỗng chốc run rẩy.

Vấn mama gật đầu, im lặng nhìn nàng. Đôi mắt Dạ Nguyệt bắt đầu đầm nước. Nàng trông thấy thân thể đầm máu của Vũ Phàm, chậm chậm lê gối đến bên cạnh y. Y nhìn nàng, ú ớ không thốt nên lời, cánh tay y chạm vào gò má nàng, nhẹ nhàng lau đi dòng nước.

-Vũ Phàm. Đây là con đường duy nhất của chúng ta. -Giọng nàng nhỏ nhẹ vang lên. -Huynh phải hứa với muội, nhất định phải thi đỗ công danh, nhất định phải tái dựng Diệp gia. Đến lúc đó, dùng kiệu hoa 8 người đến Vọng Nguyệt lầu đón muội. Cho dù là 10 năm, 20 năm, chỉ cần huynh còn sống, muội cũng sẽ chờ huynh.

Từ hai hốc mắt của Vũ Phàm rơi ra một hàng nước. Cánh tay y nắm chặt tay nàng, chậm rãi gật đầu.

Tiếng sấm chớp ai oán như thét lên đằng xa xa, bên ngoài hiên, phong thanh cũng nhỏ lệ.

7. Chương 7: Chương 7

Vân vũ đã tan, bóng người con gái tịch mịch ngồi bên ô cửa, đôi mắt trong vắt. Nàng vận chiếc áo choàng dài, toàn thân trắng muốt như tiên nữ loạn lạc nơi trần thế. 3 năm rồi, bất luận là mưa hay nắng, nàng đều ngồi trên lan can của lầu lầu đó, chờ đợi một lời ước hẹn không biết bao giờ mới quay về.

Có tiếng bước chân vang lên ở bậc thang, đôi mắt nàng ngồi sáng, vội vã nhìn con bé vừa xuất hiện. Vẻ mặt nó ấp úng, lặng lẽ lắc đầu.

Nàng biết, cũng chưa từng dám hy vọng quá nhiều.

Bảng vàng năm đó lại không hề có cái tên Diệp Vũ Phàm.

.

Xuân đến rồi lại đi, vật đổi sao dời, nha đầu Tiểu Nhu chẳng mấy chốc đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Vào cái ngày mà Vấn mama sai lão sư đến trước phòng Dạ Nguyệt, bảo rằng muốn gặp riêng Tiểu Nhu, tâm trạng nàng bao năm nay vốn bằng phẳng như nước trong hồ bỗng lẫn lẫn gợn sóng.

Nàng biết, Vấn mama không dễ gì bỏ qua một con mồi vốn đã nằm sẵn trong tầm tay mình. Chỉ là Dạ Nguyệt nàng, có chết cũng không muốn để Tiểu Nhu bước trên vết xe đổ đó.

Thế thời loạn lạc, tri kỷ tương phù. Ngờ đâu chính trong những ngày tối tăm đó, nàng đã gặp lại Mạch Phi.

Nhiều năm không gặp, Mạch Phi giờ không còn là một tiểu tử trói gà không chặt nữa. Lúc đi ngang qua hẻm, nàng còn suýt chút không nhận ra. Hắn theo cha bốn ba ở kinh thành, chẳng mấy chốc đã hiểu được nhân tình thế thái là gì. Thân thể rắn chắc, làn da trở nên rám nắng. Nhưng dĩ nhiên, hắn chẳng bao giờ quên được gương mặt nàng.

-Dạ Nguyệt tỷ tỷ, là tỷ thật sao?

Nàng đứng sững khi hắn đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay mình, mơ hồ không dám khẳng định. Đến lúc Tiểu Nhu đứng bên cạnh lấp bắp một cái tên thì nàng mới vỡ lẽ ra.

-Tiểu Phi, đệ thay đổi nhiều quá -Giọng nàng nhỏ nhẹ vang lên, khiến nụ cười trên môi hắn cũng vội chững lại.

Làm sao nàng biết được, bao nhiêu năm qua là thế, dù vật đổi sao dời, Mạch Phi giờ đã có thể một tay dựng nên bá nghiệp, nhưng trong lòng hắn tuyệt không thể có người con gái nào khác ngoài nàng.

Giống như Đoàn gia năm xưa vì một Vương Ngũ Yên mà bỏ mặc nữ nhân trong thiên hạ, Mạch Phi cũng nguyện vì vị thần tiên tỷ tỷ trước mặt kia mà nhất chung nhất kiến đợi nàng.

Hai ngày sau cuộc gặp gỡ tình cờ đó, Mạch Phi thu xếp công việc ổn thỏa đâu vào đấy rồi lại tìm đến Vọng Nguyệt lầu. Lần này, hắn bao trọn nàng trong 1 tháng.

Dạ Nguyệt ngồi đợi hắt dưới ngọn nến và ấm trà nóng, giống như những ngày xa xôi trước kia, cùng hắt tâm sự về những gì đã trải qua trong chùng ấy năm. Lúc trăng đã lên cao bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nàng nhìn hắt, thở dài.

-Tiểu Phi, sau này đừng làm vậy nữa, Dạ Nguyệt không xứng với đệ.

-Thế nào là xứng, thế nào là không xứng? Mạch Phi bao nhiêu năm nay không hề quên tỷ. Vì tỷ, bất cứ chuyện gì ta bỏ ra cũng là xứng đáng cả -Hắt nói đồng dục, quả thật giọng điệu còn có phần uy quyền.

-Dạ Nguyệt ta đã vướng vào hồng trần, có thể gặp lại đệ ta đã mừng lắm rồi. Đệ đừng nghĩ đến ta nữa. Tìm một cô nương bình thường mà kết làm thê tử. Rất nhanh, đệ sẽ cảm thấy những chuyện đệ đang làm là rất mực cười.

Đôi mắt Mạch Phi sụp xuống, lộ vẻ dăm chiêu. Hắt không nói gì nữa mà lặng lẽ ngồi uống trà, ngắm trăng. Dạ Nguyệt tưởng đâu mình đã có thể làm hắt thay đổi ý định, nhưng đêm hôm sau nàng mới hiểu mình đã đánh giá Mạch Phi quá thấp. Hắt quay lại, và có vẻ chẳng nhớ gì về những lời nàng đã nói tối hôm trước.

Nhất cử nhất động của Mạch Phi đều không qua khỏi mắt Tiểu Nhu. Không phải đến lúc này Dạ Nguyệt mới nhận ra mối thâm tình mà ả nha đầu dành cho vị công tử đó. Nhiều năm trước, khi vẫn chỉ là một tiểu cô nương, sự ngưỡng mộ của Tiểu Nhu với Mạch Phi đã là điều không thể bàn cãi. Chỉ là nàng không ngờ tình cảm đó sau bao nhiêu năm vẫn chưa hề nhạt đi.

Tiểu Nhu không phải bậc kỳ tài, nhưng luyện đi luyện lại suốt 1 năm trời, dù cố gắng giả vờ đến đâu cũng đã đến lúc nó phải có chút tài sức để ra mắt Vãn mama. Không biết có phải người càng già càng dễ tính không, màn trình diễn của nó dù tệ hại vẫn được bà ta vỗ tay không dứt. Sau đó bà tuyên bố lễ hội hoa đăng năm đó sẽ ra mắt tân hoa đán Tiểu Nhu.

Cái tin này không chỉ khiến Tiểu Nhu khóc ròng rã hai ngày hai đêm mà cả đến Dạ Nguyệt cũng mất ăn mất ngủ. Nàng dùng tất cả tiền dành dụm của mình trong chùng ấy năm, âm thầm đến tìm Vãn mama xin chuộc người. Song người đàn bà lão luyện ấy chỉ mỉm cười đáp lại, số tiền của nàng còn không đủ cho đêm đầu tiên của Tiểu Nhu, làm sao có thể chuộc nó ra? Dạ Nguyệt biết không thể dùng tình nghĩa để lay chuyển, đành thất vọng cáo từ.

Hội hoa đăng càng lúc càng đến gần. Tâm trạng Dạ Nguyệt cũng vì thế mà bất an. Việc này dĩ nhiên không qua khỏi cặp mắt Mạch Phi. Một hôm hắt tra hỏi bức bách, nàng bèn đem mọi chuyện ra kể. Mạch Phi nghe xong trầm ngâm hồi lâu. Cuối cùng hắt nói:

-Nếu chỉ là tiền thì đệ không thiếu. Đệ có thể giúp tỷ cứu cô nương Tiểu Nhu ấy.

-Thật vậy sao?

Dạ Nguyệt kinh ngạc hỏi. Nàng không nghĩ Mạch Phi lại tình nguyện giúp đỡ như vậy. Song quả nhiên, bao nhiêu năm lần lộn thương trường, Mạch Phi giờ không phải tên tiểu tử dễ bị bắt nạt năm xưa nữa. Bất cứ thứ gì hắt bỏ ra lúc này đều cần phải được đánh đổi. Hắt nói:

-Nhưng đệ có một điều kiện. Đệ không chỉ chuộc Tiểu Nhu, còn phải chuộc cả tỷ nữa.

-Chuộc ta? -Dạ Nguyệt cau mày -Tại sao lại phải chuộc ta?

-Chẳng lẽ tỷ chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây sao?

Ánh mắt Dạ Nguyệt bỗng chốc hướng ra ngoài cửa sổ. Từ vị trí này có thể thấy trăng đang lên rất cao. Nàng tin rằng ở phương trời xa kia, cũng có một người đang nhìn ánh trăng giống như nàng đang nhìn. Và nàng sẽ vì người đó mà tiếp tục lời hứa của mình.

-Đã từng. Nhưng ta phải chờ một người -Nàng nói

-Là Diệp Vũ Phàm?

-Phải.

-Chờ một người đã chết. Tỷ làm thế là quá bất công với ta rồi.

Mạch Phi có vẻ giận dữ thật sự. Hắn đứng dậy, hùng hổ đi ra cửa. Lúc cánh cửa chuẩn bị đóng sầm lại, hắn đột ngột nghe thấy âm thanh gì đó. Hắn quay người, nhận ra Dạ Nguyệt đã quỳ dưới đất từ lúc nào.

-Tiểu Phi, ta biết đệ oán trách ta. Trong lòng ta đệ luôn là tiểu đệ, là tri kỷ tốt nhất mà ta từng có. Thế nhưng đời này kiếp này, ta thật sự không thể để tâm tới người đàn ông nào khác ngoài Vũ Phàm. Coi như ta nợ đệ thêm 1 ân tình. Đệ vì ta mà cứu Tiểu Nhu có được không?

Mạch Phi cau mày. Cho dù tâm thật sự rất giận dữ, nhưng nhìn thấy cảnh này hắn thật không đành lòng. Giọng hắn uất nghẹn.

-Nhưng Dạ Nguyệt. Từ trước đến nay, ta chưa từng coi tỷ là tỷ tỷ.

Nói rồi, cánh cửa trước mặt Dạ Nguyệt đóng sầm lại, để mặc nàng giữa gian phòng trống, nhìn ra bóng trăng lẻ loi cô tịch.

Ngày hôm sau đó, Mạch Phi quả thật mang tiền vàng đến chuộc Tiểu Nhu. Không những vậy, hắn còn là mang kiệu hoa 8 người đến rước. Con bé Tiểu Nhu trong một đêm, từ phù dung nở rộ thành mẫu đơn, phút chốc đã biến thành nhất đại phu nhân nhà họ Mạch. Vì lý do thân phận, Dạ Nguyệt không thể có mặt trong hôn lễ của hai người họ, nàng chỉ có thể nép ở góc xa nhìn hai người mình yêu quý nên kiếp phu thê.

Lúc kiệu hoa hạ xuống Mạch phủ. Nàng trông thấy Mạch Phi vận quần áo tân lang bước ra, ánh mắt hắn bắt gặp cái nhìn lên lúc của nàng, cười khẩy, rồi mới đá kiệu hoa đưa Tiểu Nhu vào nhà.

Trên khắp các nẻo đường, trẻ con nhảy múa ăn mừng hôn lễ của người nhà họ Mạch. Đám gia nhân đứng lẫn vào nhau niềm nở phát gạo cho người nghèo bên đường lấy lộc. Dạ Nguyệt đi giữa bọn họ. Cách đó không xa lâu Vọng Nguyệt vẫn đang chìm trong giấc mộng ban ngày.

Nàng trở lại bên bờ sông năm ấy đã cùng Vũ Phàm thề nguyện. Chốn cũ vẫn thế, nhưng người thì không còn nữa. Đôi mắt nàng cứ nhìn ra đường chân trời lúc lâu, bất giác một giọt nước rơi xuống.

Rồi thì nàng không kìm nén được nữa. Nàng ôm lấy mảnh phỉ thúy òa khóc nức nở. Tất cả uất ức bao nhiêu năm như được trút ra. Bờ sông chứng kiến nước mắt của nàng, vắng vắng vọng lại tiếng khóc của như ai oán.

...

Đợi người đó, 3 năm rồi lại 3 năm, nhưng nàng chưa bao giờ hối hận.

Với một kẻ như nàng, có lẽ có ai đó để chờ đợi cũng là một phần hạnh phúc.

Chốn mua vui này cũng chẳng khác mấy so với thương trường. Thế thời thời thế. Chẳng mấy chốc Dạ Nguyệt đã bước qua cái tuổi đẹp nhất của đời người con gái, cũng không còn là nhất đại danh đán mà mọi người đều nể trọng. Thay vì điểm mặt gọi tên, giờ nàng còn phải học cách múa giúp vui cho khách, để còn được lọt vào mắt xanh bọn họ, cùng họ trải qua cái đêm khoái lạc ấy.

Đau đớn thay, và cũng tủi hờn thay.

Nhưng Dạ Nguyệt biết, nếu có thể quay trở lại cái đêm mà Mạch Phi đã yêu cầu chuộc nàng, nàng cũng sẽ quyết định y như thế.

Bởi vì cho đến tận giờ phút này, nàng vẫn có niềm tin rằng người đó sẽ quay trở lại, có thể không cười bạch mã như hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, nhưng chỉ cần người đó trở lại, nàng cũng vì thế mà mãn nguyện.

Bảng vàng khoa cử năm đó, một lần nữa lại không có cái tên Diệp Vũ Phàm.

Lúc từ huyện nha về, nàng đã nghĩ đến trường hợp xấu nhất. Thế nhưng vì một lời hứa, nàng lại tiếp tục chờ đợi.

Fù dung sớm nở tối tàn, nhưng nếu trong quãng đời ngắn ngủi ấy, nó đã kịp có một mối tình khắc cốt ghi tâm thì có gì phải hối hận?

Nàng ít có cơ hội gặp lại Mạch Phi hơn, y giờ bận rộn với những chuyện làm ăn tứ xứ, cũng dăm ba bận mới về lại giang nam. Điều duy nhất an ủi là Tiểu Nhu, dù đã là Mạch Phu nhân vẫn thường xuyên ghé

thăm nàng. Trong mắt Dạ Nguyệt mà nói, Tiểu Nhu cho dù vận lựa mình châu hảo hạng, thần thái phi phàm cách mấy, vẫn cũng chỉ là con bé Tiểu Nhu mà nàng biết khi xưa.

Khi ấy, Mạch Phi vừa khởi hành lên kinh thành vài ngày thì Tiểu Nhu tìm đến thăm nàng, báo nàng biết cô đã mang thai được hai tháng. Trông thấy nét mừng rỡ của Tiểu Nhu, nàng cũng vì thế mà vui lây. Tiểu Nhu nhờ nàng đặt tên cho đứa bé. Nàng không ngần ngại mà viết lên giấy ba chữ Mạch Phi Phàm, mong rằng đứa bé lớn lên sẽ trở thành trượng phu xuất chúng.

Dạ Nguyệt không nói, nhưng Tiểu Nhu cũng hiểu, Phi Phàm chính là Mạch Phi và Vũ Phàm, hai người đàn ông khắc cốt ghi tâm trong đời Dạ Nguyệt.

Thật ra có những bí mật mà Tiểu Nhu suốt đời này cũng không thể nào biết được.

Chính Dạ Nguyệt cũng không biết mối quan hệ của nàng và Mạch Phi là gì. Hai ngày sau hôn lễ năm đó, Mạch Phi tìm đến nàng trong trạng thái say mềm. Lúc nàng dìu hắn lên giường, đôi mắt đỏ ngầu của hắn bất giác mở to. Hắn níu chặt tay nàng, thì thầm.

-Thần tiên tỷ tỷ, tỷ cho ta biết, nếu là ta gặp tỷ trước chứ không phải Diệp Vũ Phàm, tỷ có yêu ta không?

Nàng đã im lặng, rất lâu. Bởi vì câu hỏi của hắn không phải nàng chưa từng nghĩ đến, mà là không dám nghĩ đến.

Yêu? Tiếng ấy với nàng thật sự là quá xa vời.

Nhưng Mạch Phi tốt với nàng như vậy, vì nàng chuyện gì cũng không từ nan, lại cùng nàng đồng thanh tương ứng, đồng ý tương cầu. Nói nàng không có cảm giác với hắn thật ra cũng là điều trái với lương tâm.

Có lẽ, hắn thật sự đã đúng. Vấn đề không phải là hắn làm bao nhiêu chuyện vì nàng, cũng không phải là hắn tốt với nàng không đủ, thật ra chỉ là nàng đã gặp hắn quá muộn.

Khi đó, nàng đã nghĩ rất lâu, cuối cùng không thốt ra được lời nào. Cuối cùng nàng cắn môi, trước mặt hắn cời áo ngoài ra.

-Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy? -Hắn sững sốt nhìn nàng, như tỉnh cả rượu.

-Ân tình mà ta nợ đệ thật sự quá nhiều. Thật sự cũng phải đến lúc ta phải báo đáp.

Nàng nói, giọng lạnh lùng như tảng băng vỡ, tay không ngừng cởi đến lớp áo trong cùng. Đột nhiên Mạch Phi vùng dậy, nắm chặt lấy tay nàng, đoạn với lấy chiếc áo vừa rũ xuống, choàng ngược trở lại lên vai nàng.

-Phi. Đệ...

-Tỷ có thể xem thường bản thân mình. Nhưng ta chưa bao giờ xem thường tỷ. Trong lòng ta, tỷ chưa bao giờ là kỹ nữ.

Giọng nói của hắn rất cương nghị, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng. Nước trong đôi mắt nàng như vỡ òa ra. Nàng ôm lấy thân mình. Run rẩy. Hắn thấy thế liền ôm lấy nàng.

-Nếu có kiếp sau, tỷ có thể cho ta một cơ hội không? -Hắn nói

Dạ Nguyệt càng lúc càng trở nên lạnh lẽo hơn. Nàng co ro trong vòng tay y, nhưng đôi mắt mọng nước của nàng lại nhẹ nhàng thốt lên:

-Xin lỗi, Tiểu Phi. Cho dù là kiếp sau, kiếp sau nữa, ta cũng đã hẹn cùng một người khác rồi.

Mạch Phi không nói gì, chỉ lặng lẽ thở dài. Có lẽ cuối cùng hắn cũng đã chấp nhận, cho dù là bao nhiêu kiếp, hắn cũng không thể sánh được với tên Diệp Vũ Phàm đó.

Yêu một người, đôi khi chỉ một cái nhìn là đủ.

Vậy đợi một người phải mất bao lâu?

Có hôm Dạ Nguyệt ngồi một mình ở tửu lầu ngắm trăng, Vẫn mama đi ngang qua đó đã buồn thản nói với nàng rằng đừng đợi nữa, nhiều năm như vậy, nếu muốn trở về cũng đã trở về rồi. Nàng tội gì phải phí công phí sức như vậy.

Dạ Nguyệt nàng chỉ cười cười không đáp. Cứ thế, nàng tiếp tục uống, uống cho say bản thân nàng, cho quên đi nỗi nhớ nhung khôn nguôi về người đó.

Đợi một người, đợi mất mười năm.

Chớp mắt ngoảnh lại đã nhận ra mình vừa đánh mất tuổi thanh xuân chỉ vì một lời hứa. Nước trong mắt không hện mà cùng trào ra.

Một lần nữa khoa bảng lại đề danh xướng tên. Lần này Dạ Nguyệt không đến xem nữa, nàng tự buông thả mình ở tư phòng, uống rất nhiều rượu. Nhưng càng uống thì hình bóng người đó càng hiện rõ hơn bao giờ hết.

Đến chiều thì Tiểu Nhu đến thăm nàng. Mạch Phu nhân chẳng hề đá động gì đến chuyện bảng vàng được công bố sáng nay. Không cần một cái liếc mắt nàng cũng hiểu.

Trong vòng tay Tiểu Nhu, nàng khóc rất nhiều, nhưng không giọt nước nào có thể tuôn ra được nữa.

Hóa ra cũng có lúc cạn khô cả nước mắt rồi.

...

Người ta nói, đáng thương nhất không phải bị người khác bỏ rơi, mà là tự mình bỏ rơi chính mình.

Vào cái năm thứ 10 ấy, rốt cuộc thì Dạ Nguyệt cũng từ bỏ hy vọng. Nhưng thì ra với một người đã cố sống bao nhiêu năm chỉ vì cái hy vọng mong manh ấy, khi từ bỏ nó lại trở nên hụt hẫng đến vậy.

Nàng giống như người ngồi trên một con thuyền nhỏ, cứ tưởng đường chân trời chính là điểm đến của mình. Nàng đi mãi đi mãi, đến lúc nhìn lại mới nhận ra đất liền cũng đã mất dạng, và xung quanh đâu cũng là chân trời.

Cuộc sống của nàng dần chìm vào men rượu, nàng lả lơi, sẵn sàng quyến rũ bất cứ gã đàn ông nào chấp nhận trả tiền rượu cho nàng. Gương mặt hốc hác tiêu tụy vì những cuộc vui thâu đêm suốt sáng. Dần dần nhìn vào nàng, người ta có thể dễ dàng lấy ra một tấm gương về kỹ nữ tuổi xế chiều.

Nói nào ngay thì, những ả đàn bà xấu xa bị xã hội ruồng bỏ nào có kết quả tốt.

Đến Vãn mama cũng không chịu nổi nàng nữa. Bà ta giao cho nàng một số tiền, bảo là nàng đã phục vụ đủ cho Vọng Nguyệt lâu rồi, sau này đừng trở lại đây nữa. Nàng đứng trước cổng tòa nhà mình đã tá túc suốt 10 năm, bất giác bật cười lớn rồi dùng toàn bộ số tiền Vãn mama đưa để đi mua rượu.

Lúc Mạch Phi tìm được nàng thì nàng đã nằm trong một góc tối trong chợ, buông thả cười với gã ăn mày đang nhìn nàng bằng cặp mắt đầy dục vọng. Mạch Phi không tìm được nơi trú ẩn, đập gã mấy cái rồi đưa Dạ Nguyệt về.

Nàng nằm hôn mê suốt một tuần liền, lúc tỉnh lại mơ hồ gọi tên Vũ Phàm. Người hầu của Mạch gia đốt thuốc cho nàng. Nàng nằm co ro bên lò lửa, mơ hồ nhớ đến giấc mộng bao nhiêu ngày qua.

Nàng thấy Vũ Phàm đồ trắng nguyên, người cưỡi ngựa trắng về thăm nàng. Gương mặt của y vẫn như xưa, thậm chí có chút quyền quý nơi đuôi mắt.

Y chuộc nàng ra khỏi kỹ viện, đưa nàng về nhà. Nàng đã trở mắt khi nhìn thấy y một tay gậy dựng lại Diệp gia. Trong giấc mơ của nàng, giọng nói của y thật nhẹ, thật ấm áp. Y đã nói:

-Dạ Nguyệt, từ bây giờ nàng là Diệp Phu nhân rồi.

Nàng đã cười rất lớn, tiếng cười khanh khách vì hạnh phúc. Nhưng tỉnh lại, hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Nàng chỉ mong rằng mình có thể đắm chìm trong giấc mơ đó một lần nữa.

Có tiếng cửa bật mở, Mạch Phi Phàm lộ đầu vào, gương mặt nó ánh lên nét rạng rỡ khi nhìn thấy nàng. Tiếng cười của nó như xưa tan bầu không khí ảm đạm.

-Cô cô, cô đã tỉnh rồi. Lâu rồi cô cô không đến thăm Phàm Nhi, thật sự là không ngó ngang gì đến Phàm Nhi mà.

Nàng mỉm cười xoa đầu nó. Thằng bé chỉ vài tuổi, nhưng từ đôi mắt và nụ cười lại ánh lên nét tinh ranh hiếm có. Nhìn nó khiến nàng nghĩ đến Mạch Phi vào những ngày đầu. Thật sự có chút không giống. Tính cách này, chắc chắn là học từ Tiểu Nhu rồi.

-Phàm Nhi ngoan. Sau này rảnh rồi cô cô lại đến thăm Phàm Nhi được không?

-Người lớn nói phải giữ lời. Nghéo tay nhé.

Nàng ghé tay với thằng bé, bắt giắc ôm nó vào lòng. Bên ngoài cửa, nàng nhìn thấy Tiểu Nhu đứng đó cười thật tươi. Cạnh bên gương mặt Mạch Phi lại có chút u ám.

8. Chương 8: Chương 8

Dạ Nguyệt những tưởng như sau ngày hôm ấy, cuộc đời nàng đã rẽ sang một trang mới. Tiểu Nhu và Phi Phàm muốn giữ nàng lại Mạch gia, nhưng nàng nhất quyết từ chối. Khi đó Mạch Phi chỉ đứng yên lặng, vẻ mặt trầm tư khó hiểu.

Nàng vốn không biết tâm ý Mạch Phi đang nghĩ gì, hần bảo gia nhân đưa nàng đến một ngôi nhà nhỏ ở ngoại thành. Căn nhà này vốn cũng là sở hữu của nhà họ Mạch, chỉ là khá lâu rồi không ai ghé đến.

Ban đầu nàng cũng không muốn nghe theo sự sắp xếp của hần, cho đến khi nhìn gương mặt lãnh cảm đó, nàng biết mình không có lựa chọn nào khác. Mạch Phi hiện giờ không phải là gã tiểu tử trước kia, một tiếng tỷ tỷ, hai tiếng tỷ tỷ. Hần sớm đã trở thành người đàn ông thực thụ rồi.

Tiểu Nhu thường ghé thăm nàng, nhưng cũng rất hạn chế. Dạ Nguyệt muốn nhận đan thêm vài chiếc áo mang ra chợ bán để kiếm thêm ít tiền, song hết thấy ý định đó đều bị Mạch Phi không chút suy nghĩ mà từ chối. Hần bảo nàng thích đan áo thì cứ đan, số đó hần sẽ mua hết. Đôi khi, nhìn vào vẻ lãnh cảm của hần, nàng không hiểu có phải mình vừa bước từ chiếc lồng này sang chiếc lồng khác hay không. Nhưng nàng biết, Mạch Phi tuyệt đối là có ý tốt cho nàng, thế nên dù hần làm gì, cuối cùng nàng cũng không trái ý.

Mùa đông đến, căn bệnh ho của Dạ Nguyệt không những không thuyên giảm mà càng lúc càng trở nặng hơn. Dạ Nguyệt không phải khờ khạo. Nàng hiểu cơ thể mình có những triệu chứng bất thường, song hỏi thế nào thì ả nha hoàn nhà họ Mạch vẫn không hé răng lấy nửa lời. Thế nên một hôm Mạch Phi đến thăm, nàng quyết định hỏi thẳng hần.

-Tỷ không có chuyện gì cả. Đừng bận tâm quá –Giọng hần vẫn lãnh đạm như cũ, nhẹ nhàng trả lời nàng –Cứ chuyên tâm nghĩ ngơi là được.

Có hôm nàng ốm đến nằm liệt giường, hôm khác là những cơn ho đau tận tim can. Đại phu do Mạch Phi gọi đến bắt mạch, kê thuốc cho nàng, nhưng dù nàng hỏi đến thế nào cũng không nói ra là bệnh gì. Cứ thế, nàng gần như tuyệt vọng đến phát điên.

Hai tháng trời nàng nằm trên giường bệnh, vừa lúc cánh chim én đầu tiên cũng kéo tới. Khi sức khỏe vừa có chút tiến triển, nàng nói với nha hoàn muốn ra ngoài dạo phố một chuyến. ả không nói gì cho người chạy về Mạch Phủ hỏi ý kiến, sau đó mới đồng ý cùng nàng vào thành.

Giữa chốn đông người, thật sự là một cơ hội thuận tiện để Dạ Nguyệt cắt cái đuôi đeo bám dai dẳng này. Nàng bỏ mặc ả cùng đám người đứng xem mãi võ, rồi đi như chạy về phía quây của gã đại phu đầu phố.

Lúc bắt mạch cho nàng, gã chỉ chậm chậm lắc đầu.

-Vị cô nương này, đã chữa trị lâu như vậy mà người nhà vẫn chưa cho cô biết gì sao?

Nàng lấy khăn tay che miệng, cố tránh một cái ho, nhẹ lắc đầu.

-Cô bị lao phổi, hơn nửa đã kéo dài gần một năm rồi. Tôi e là...

Dạ Nguyệt đột nhiên muốn cười thành tiếng. Sớm đã đoán trước được sự thể thế này, khó trách ngay cả Tiểu Nhu lẫn Phi Phàm đều ít khi đến thăm nàng. Gã đại phu lúc này nhìn nàng với cặp mắt là lạ, nàng bèn cố mỉm cười hỏi:

-Vậy... tôi còn bao nhiêu thời gian?

...

Con phở sầm uất nhất trong thành vẫn nhộn nhịp như thuở ấy. Dạ Nguyệt men theo đường cũ trở về nhà, đôi chân chậm rãi lê từng bước.

Tiếng cười nói rộn ràng của những người xung quanh nhấn chìm chiếc bóng lẻ loi của nàng.

Cứ lơ đãng bước đi

Thật ra cũng không biết phải đi về đâu nữa.

Nàng vốn không có tâm trạng để ý phía trước. Một tiểu cô nương đã chạy tới đụng phải nàng, vô tình khiến nàng ngã nhào xuống đất. Lúc định thần lại mới nhận ra con bé đã nằm trong lòng nàng rồi.

-Ai, thứ lỗi tỷ tỷ, là muội không cẩn thận.

Con bé chỉ độ 5, 6 tuổi, trang phục kết bằng thứ tơ lụa thượng hạng, chắc chắn không phải tầm thường. Dạ Nguyệt xoay người, vừa định nói không sao, nhưng lại nhớ ra căn bệnh của mình. Nàng nhẹ nhàng bế nó dậy, nhắc thấy đôi mắt tinh ranh ấy thoáng mỉm cười.

-Nguyệt Nhi, lại chạy lung tung rồi –Một thiếu phụ trẻ chạy đến chỗ nàng. Người này phục sức quý phái, giọng nói nhẹ nhàng, từ khí khái toát ra vẻ kiêu sa bất phàm –Đụng phải người còn không tạ lỗi.

-Mẹ, con đã tạ lỗi rồi –Con bé bướng bỉnh đáp. Dạ Nguyệt thấy vậy liền nói giúp cho nó.

-Đúng vậy, cháu bé rất ngoan, sớm đã tạ lỗi với tôi rồi.

Người thiếu phụ nhìn nàng mỉm cười. Nàng cảm thấy cứ giữ lễ như thế cũng không hay, bèn xoa đầu đứa nhỏ, nhẹ nhàng hỏi.

-Tiểu cô nương, muội gọi là Nguyệt Nhi à. Trùng hợp tỷ tỷ cũng là Nguyệt đây.

-Tỷ tỷ, thế tỷ gọi là gì Nguyệt? –Con bé tinh ranh đáp lại.

-Dạ Nguyệt.

-Thế tên tỷ không hay bằng muội rồi. Muội là Tâm Nguyệt. Cha muội nói là trong tâm có nguyệt. Không phải rất hay sao?

Lời nói của đứa bé khiến nàng bất giác sững lại. Nàng nhìn nó, đôi mắt có gì đó mơ hồ, không muốn giữ lễ nữa mà loạng choạng xoay người bước đi.

Thế rồi đúng lúc đó, quả tim yếu ớt của nàng như dừng hẳn lại. Sau lưng nàng, một giọng nói quen thuộc vang lên.

-Giai Lê, Nguyệt Nhi, hai mẹ con nàng trốn đâu này giờ thế, làm ta tìm mệt chết đi được.

Từng âm vực trong giọng nói đó, cho dù cả đời này nàng cũng không thể quên.

Người đàn ông có thân hình cao lớn vạm vỡ, y chỉ xoắn một cái đã bế Tiểu Nguyệt lên tay, đường nét trên mặt có chút đổi khác, dáng vẻ cũng phong sương hơn rất nhiều, nhưng quả thật chính là y.

Là Diệp Vũ Phàm, người nàng đã mất bao năm để chờ đợi.

Sóng mũi nàng cay cay, đôi mắt mọng nước. Đã bao lâu rồi, nàng không nghĩ mình có thể khóc được nữa, nhưng nước mắt lúc này lại cứ lặng lẽ tuôn rơi.

Là y thật rồi.

Y cười nói với người thiếu phụ đó, tay cầm một chiếc chong chóng nhỏ. Thiếu phụ nhẹ nhàng dùng khăn tay chậm lấy mồ hôi cho y. Nụ cười trên môi y cũng thật rạng rỡ.

Gia đình ba người họ, trông thật hạnh phúc đến ai cũng phải ngưỡng mộ.

Dạ Nguyệt lau đi nước mắt, có thứ gì đó vừa nghẹn đắng trong cổ họng nàng. Nàng xoay lưng, lẳng lặng bước đi.

Đợi 10 năm, rốt cuộc người đó cũng về rồi.

Lòng phụ nữ thì ra rất tàn nhẫn. Chẳng thà tin rằng người đó đã chết, cũng không muốn biết sự thật người đó vì một phụ nữ khác bên ngoài mà bỏ rơi mình.

Bước chân nàng cứ đi mãi đi mãi. Lúc về đến ngôi nhà nhỏ ở ngoại thành, bất giác tay nàng chạm nhẹ vào lồng ngực.

Hóa ra trái tim cũng đã bỏ quên ở đoạn đường đó rồi.

...

Cánh cửa vừa mở, Mạch Phi đã ngồi trong nhà đợi nàng từ lúc nào, gương mặt đỏ bừng tức giận. Thế nhưng khi hắn đứng dậy để bước lại gần nàng hơn, nhận thấy đôi mắt mọng đỏ, cả cái khẩu khí hùng dũng ban nãy cũng biến đâu mất. Đôi mày hắn cau nhẹ.

-Tỷ đã đi đâu?

Dạ Nguyệt không vội đáp trả, nàng cởi áo khoác ngoài đặt trên giá, đoạn ngồi xuống tự rót ỉnh một cốc trà. Nàng không biết nên nói việc nào cho Mạch Phi biết trước, là căn bệnh của nàng, hay việc nàng đã gặp lại Vũ Phàm.

-Ta hỏi tỷ đã đi đâu? –Mạch Phi lặp lại lần nữa, giọng điệu có vẻ mất kiên nhẫn.

-Là ta muốn hỏi đệ mới đúng –Dạ Nguyệt mỉm cười, nghẹn đắng –Tại sao lại giấu ta?

-Ta giấu tỷ chuyện gì?

-Đừng nói là đệ không biết, đại phu nói ta mắc bệnh lao phổi, hơn nữa còn là đã mắc một năm rồi.

Gương mặt Mạch Phi có chút sa sầm. Hắn nhìn nàng, nhưng không nói ra bất kỳ lời nào.

Bản thân Dạ Nguyệt cũng coi đó như lời giải đáp. Sự im lặng chiếm hữu rất lâu trong căn phòng nhỏ đó, cho đến khi Dạ Nguyệt bỗng chốc nhận ra mọi thứ tối sầm lại, nàng ngã vật ra đất, ngất đi.

Lại một trận ốm nặng nữa. Tuy vậy, khác với những lần trước đây, có vẻ Dạ Nguyệt chẳng còn chút động lực nào để đứng dậy. Nàng mỗi ngày đều nằm trên giường bệnh, lẳng lẳng nhìn ánh trăng cô tịch phía xa xa, tưởng đầu trăng cũng có màu của máu.

Lần lượt Tiểu Nhu và Phi Phàm đến thăm nàng. Giờ thì ngay cả nét mặt láu lỉnh đáng yêu của Phi Phàm cũng không thể vực dậy Dạ Nguyệt. Vào một hôm lặng gió, nàng mơ hồ tỉnh dậy, nghe tiếng thẳng bé nủ tay Tiểu Nhu hỏi nhỏ.

-Mẫu thân à, có phải Dạ Nguyệt cô cô sẽ bỏ chúng ta mà đi không?

Không có tiếng Tiểu Nhu trả lời, nhưng nàng mơ hồ đoán được, sau khoảng không im lặng là tiếng nấc.

Dạ Nguyệt biết thời gian của nàng không còn nhiều nữa.

Tranh sáng tranh tối. Thì ra khi nằm một chỗ, thời gian trôi qua lại chậm rãi đến vậy.

Có ai đó đã nói rằng, khi một người sắp bước lên cánh cửa thiên đường, quãng đời mà người đó từng trải qua sẽ lại tái hiện rõ ràng. Dạ Nguyệt hơn lúc nào hết thấm nhuần những lời này.

Rất nhiều ngày sau đó, nàng đều có một giấc mơ.

Chỉ là giờ nàng đã biết, giấc mơ ấy mãi mãi cũng không thể trở thành sự thật được.

Vào những ngày giáp tết nguyên đán, Tiểu Nhu lại đến thăm nàng. Lúc này nàng đã có đôi chút tỉnh táo, khi Tiểu Nhu dứt cháo cho nàng, giọng điệu cô có chút ngân ngai.

-Tỷ tỷ à, muội có chuyện này không biết có nên kể với tỷ không?

-Là bệnh tình của tỷ sao? –Nàng cười nhẹ. Thật ra nếu là căn bệnh ấy thì nàng từ lâu đã không còn để tâm nữa.

-Không phải. Hôm nay muội đã gặp lại Vũ Phàm ca. Huynh ấy đã về giang nam rồi.

Tiểu Nhu rõ ràng mong chờ ở Dạ Nguyệt một phản ứng mãnh liệt hơn thế. Nghe tin người đàn ông mình chờ đợi hơn 10 năm đã về, lẽ ra nàng phải xúc động lắm mới phải, thế nhưng đôi mắt Dạ Nguyệt vẫn rất vô hồn. Cái cười cố giấu vẻ cay đắng.

-Ta biết rồi.

-Tỷ biết? Từ lúc nào? –Tiểu Nhu ngạc nhiên hỏi

-Lúc ta bảo a hoàn dẫn ta vào thành.

Tiểu Nhu thở dài, bước tới đặt chén cháo lên bàn.

-Vậy tỷ cũng đã biết huynh ấy đã thành gia lập thất?

-Ta biết.

Ánh nhìn của Tiểu Nhu càng lúc càng trở nên lạ lẫm.

Có lẽ, nàng cũng đã hiểu lý do vì sao sức khỏe Dạ Nguyệt đột nhiên giảm sút trầm trọng đến thế.

Trong câu chuyện cổ tích, một cánh én phiêu linh thì không thể nào bay qua biển lớn.

Không phải vì nó thiếu dũng khí, đơn giản vì ở bên bờ bên kia cũng chẳng có ai đợi nó cả.

-Lẽ ra Phi ca không muốn muội nói cho tỷ biết –Tiểu Nhu tiếp, mắt nhìn đăm đăm qua cửa sổ -Nhưng mấy tháng nay Vũ Phàm ca đã lật tung khắp giang nam này để tìm tỷ. Huynh ấy nói muốn giải thích với tỷ chuyện gì đó.

Giải thích? Có gì để giải thích?

Môi Dạ Nguyệt nhếch nhẹ. Nhưng bản thân nàng không thốt ra những điều đó. Tâm can nàng, chỉ có mỗi mình Tiểu Nhu hiểu.

Tiểu Nhu lẳng lặng dọn dẹp chén thức ăn thừa. Lúc nàng định bước ra cửa, đột nhiên Dạ Nguyệt hạ giọng.

-Muội thu xếp cho Vũ Phàm đến đây gặp ta đi. Nếu huynh ấy muốn giải thích, ta cũng muốn nghe thử.

Tiểu Nhu ừ hử, nhưng không đáp. Khi cánh cửa đã khép lại trước mặt nàng, Dạ Nguyệt mới cúi gập người, nàng ho rất lâu, khi trấn tĩnh lại đã nhận ra những đốm máu thấm đẫm trên chiếc khăn tay màu trắng.

Nàng thật sự muốn biết, nàng dùng 10 năm của cuộc đời mình, đổi lại là thứ gì

9. Chương 9: Chương 9

10 năm rời khỏi giang nam, Vũ Phàm chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp lại người ấy trong tình trạng thế này.

Một ngày trước, Mạch gia cử người đến gửi thư cho y, hẹn gặp tại một ngôi nhà ở ngoài thành. Giờ giắc ghi trong giấy đều đủ cả, nhưng y vẫn quyết tâm đến đó dò thám trước. Vô tình thế nào lại gặp phải Mạch Phi.

Có thể nói, cả 10 năm trước hay hiện tại, y đều chưa từng thích Mạch Phi. Cho dù y biết con người đó là chính nhân quân tử, song chính vì cái quá tốt của hắn mà y đâm ra ghen tức. Y biết cả đời này, y cũng không bao giờ sánh được với đại công tử của nhà họ Mạch.

Hôm ấy, y đứng suốt đêm bên ngoài, nhìn thấy Mạch Phi ở lại căn nhà nhỏ ấy, không hề bước ra.

Đôi lúc y tự trấn an mình, có lẽ tin tức đã sai, Dạ Nguyệt không tá túc trong ấy. Thế nhưng khi trời chạng vạng sáng, Mạch Phi rời khỏi nhà, y nhìn thấy bóng dáng một cô nương thấp thoáng ở ngưỡng cửa. Y biết lần này mình tuyệt đối không nhìn nhầm.

Cô nương ấy, chính là người y từng nguyện dùng cả đời mình để yêu thương.

Y đã suy nghĩ rất nhiều về lá thư ấy. Liệu y có nên đến gặp Dạ Nguyệt hay không. Mấy năm qua nàng sống thế nào, y đều đã dò hỏi và nắm được cả. Cho dù Mạch Phi đã có vợ đi chăng nữa, nhưng vợ hắn là Tiểu Nhu. Hơn nữa hắn đã dùng cả đời để yêu thương Dạ Nguyệt, đưa nàng ra khỏi vùng bùn không đáy ấy, để nàng ở bên cạnh hắn y cũng có chút an tâm.

Ít ra Mạch Phi so với gã tiểu tử từ bỏ hồng nhan để theo đuổi phú quý như y vạn phần vẫn hơn.

Dù đã lường trước cuộc gặp sẽ rất khó chịu, thế nhưng khi ở nhà hoàn toàn Vũ Phàm vào khuôn viên, y nhìn thấy Dạ Nguyệt đang ngồi đợi cạnh bàn, sóng mũi cũng đột nhiên cay xè.

10 năm không gặp, quả thật nàng đã khác xưa rất nhiều.

Ngược lại với vẻ xúc động của y, vẻ mặt Dạ Nguyệt vẫn không có chút gợn sóng. Nàng mời y ngồi xuống, nhẹ nhàng rót một tách trà đặt trước mặt. Từ thần sắc trong đôi mắt nàng lúc này mà nói ra, Vũ Phàm y hệt như một người lạ, trước giờ chưa từng gặp mặt.

Thế gian vốn có bao điều kỳ lạ. Có những người từng tưởng như sinh tử cũng không chia lìa, nhiều năm sau này trùng phùng lại giống như hai kẻ xa lạ. Y và Dạ Nguyệt lúc này, vốn dĩ chính là như thế.

Y ngồi rất lâu vẫn không biết mở lời như thế nào, trong khi Dạ Nguyệt tâm vững như Thái Sơn, gương cặp mắt sắc lạnh ra nhìn y. Y biết, nàng chính là muốn y mở lời trước.

-Dạ Nguyệt. Bấy lâu nay muội sống tốt chứ?

Trong một khắc, y tưởng như môi nàng thấp thoáng một nụ cười, nhưng có vẻ y đã lầm.

-Huynh muốn nghĩ thế nào cũng được.

Giọng nói rất lạnh. Cái lạnh không chỉ đơn thuần trong âm sắc. Đột nhiên Vũ Phàm cảm thấy quả tim quặng lên đau đớn. Buổi gặp này, bất giác đưa y quay lại với cái ngày đầu tiên nàng đến hoa viên Vọng Nguyệt lâu gặp y, chính là cái cảm giác lạnh thấu tim gan đó, khiến y muốn buông xuống cũng không thể.

10 năm, y luôn nghĩ đến ngày hôm nay, nghĩ đến ngày được trở về ôm lấy nàng trong vòng tay. Nhưng khi nàng đã ở trước mắt, y mới biết mọi thứ đã ở quá xa rồi.

Nhìn đôi mắt thâm trầm của nàng, ánh nhìn như vắt kiệt chút dũng khí cuối cùng trong cơ thể y. Y nuốt khan, lời thật lòng khó khăn lắm mới có thể thốt ra.

-Muội gầy hơn trước nhiều quá.

Dạ Nguyệt cười khẩy.

-Huynh thì ngược lại, có chút không nhận ra. Trông huynh bây giờ thật giống bọn thương nhân lắm rồi. Chắc bao nhiêu năm nay cũng thu vào không ít.

-Dạ Nguyệt, đừng đối với ta bằng thái độ đó được không? Ta biết muội trách ta bỏ đi biệt bao năm, cũng chẳng có 1 tin tức nào. Nhưng quả thật ta có nỗi khổ -Vũ Phàm mở miệng vừa định tiếp, song Dạ Nguyệt đã ngắt lời, vẻ giễu cợt.

-Ta biết huynh có nỗi khổ. Là Tiểu Nguyệt chứ gì? Con bé năm nay trông cũng 5, 6 tuổi rồi. Tính ra, chắc huynh thành thân cũng đã 6, 7 năm.

-Là ta không thể làm khác được.

-Không thể làm khác? -Dạ Nguyệt thốt lên, bàn tay cầm cốc trà của nàng bỗng chốc trở nên run rẩy -Chỉ bằng một câu nói không thể làm khác mà bắt ta chờ đợi 10 năm. Vũ Phàm, xem ra ta đã đánh giá vị trí của ta trong lòng huynh quá cao rồi.

Dạ Nguyệt đứng dậy, dường như muốn rời khỏi. Tuy nhiên Vũ Phàm đã vội vã đứng dậy. Y choàng tay, ôm lấy nàng từ phía sau. Cái ôm siết chặt như thỏa nỗi nhớ nhung 10 năm trời. Đôi vai nàng run rẩy. Rất lâu, dường như cả hai vẫn còn đắm chìm trong niềm hạnh phúc ngắn ngủi đó.

-Nàng muốn gặp ta, không phải là cũng muốn biết ta vì lý do gì mà không trở về sao?

Dạ Nguyệt nhắm mắt. Một giọt nước tràn ra, chảy dài xuống gò má nàng. Bao nhiêu năm qua, ý nghĩ của nàng thực vẫn không cách nào thoát khỏi y được.

Vào cái đêm nàng bị bắt trở lại Vọng Nguyệt lâu, Vũ Phàm đã bị thương rất nặng. Y căn bản không thể tự mình điều thương được. Theo lời y, chính trong lúc khốn cùng ấy y đã gặp được một thương nhân họ Giang. Người này tình cờ đến miếu tá túc, nhìn thấy tình trạng của y đã không suy nghĩ mà gọi đại phu đến giúp.

Sau mấy ngày vật vã điều trị, cuối cùng y cũng khỏi hoàn toàn. Thương nhân họ Giang nghe câu chuyện của y xong thì hết sức cảm động, lại nhận thấy y là một kỳ tài, bèn mời y đi cùng ông đến kinh thành.

Thế nhưng, chỉ vài tháng trời sau khi khởi hành, đoàn người của Giang lão gia bị sơn tặc đánh cướp, toàn bộ ngân lượng đều mất hết. Từ một phú thương, chỉ vì dồn tất cả gia sản vào chuyến hàng này, Giang lão gia đột ngột trở thành kẻ trắng tay.

Vũ Phàm hiển nhiên không thể nhìn thấy ân nhân của mình gặp họa mà không giúp, vì thế y hy sinh việc xướng bằng đề danh khoa cử năm đó để ở lại giúp Giang lão gia khôi phục gia nghiệp. Với tài trí phi phàm, chẳng mất quá 3 năm, y đã một tay khiến cho Giang phủ trở lại địa vị như xưa. Con gái của Giang lão gia, Giai Lệ cùng y sớm tối bên nhau, cuối cùng cũng phát sinh tình cảm. Y vốn không muốn phụ lòng Giang gia, lại nhớ đến lời hứa với Dạ Nguyệt ở quê nhà, bèn thu dọn hành trang, quyết tâm rời khỏi.

Nhưng trời không chiều lòng con người. Ở kinh thành y lại gặp phải một vụ án giết người, bị kết án tử, còn biệt giam chờ ngày xử trảm. Nửa năm trong nhà tù y sống không bằng chết, lắm lúc đã nghĩ đến ý định quyên sinh. Thế nhưng vì lời hứa với một người con gái, y lại phải cam chịu, nhẫn nhịn sống tiếp.

Cho đến tận lúc đó, trong tâm trí y vẫn nghĩ: “Chẳng thà y phụ lòng mọi người trong thiên hạ, cũng không thể phụ lòng người đó.”

Giai Lệ và Giang lão gia lặn lội đến tận kinh thành, đi khắp nơi kêu oan cho y. Cuối cùng trời không phụ người có lòng, vụ án của y kiện mãi, càng kiện càng lớn, đến cả tai thánh thượng. Không chỉ điều tra ra chân tướng sự việc để minh oan cho y, thánh thượng còn sớm nhìn ra tâm ý của cô nương đã bôn ba khắp nơi vì y. Lúc được thả ra ngoài, y chưa kịp vui mừng đã nghe một tin sừng sốt: Y được ban hôn cho Giai Lệ.

Ý thánh thượng vốn không thể trái, thêm nữa mối ân tình mà nhà họ Giang dành cho y cả đời này cũng không thể báo đáp được. Y thành thân với Giai Lệ. Giang lão gia không có con trai nên cả gia sản đều dựa vào một tay y gánh vác. Mấy năm trước Giang lão gia mất, tình hình buôn bán của thương hiệu gặp nhiều khó khăn. Phải đợi đến khi mọi thứ đã êm xuôi, y mới có thể đưa Giai Lệ và Tâm Nguyệt về giang nam được.

Vũ Phàm đã kể xong câu chuyện, song vẫn chưa thấy Dạ Nguyệt có động thái gì. Y cắn môi, định nói thêm vài lời nhưng lại thôi.

Thực ra những lời y muốn nói, giờ cũng chẳng còn tư cách để nói nữa rồi.

Cánh tay Dạ Nguyệt dần thả lỏng, tưởng như chút cảm xúc cuối cùng cũng chịu không nổi mà vỡ bực ra. Đây chẳng phải điều nàng muốn sao? Một lời giải thích mà nàng chờ đợi trong những ấy năm, thế nhưng người đàn ông này, vốn đã không còn là Vũ Phàm mà nàng từng thương yêu nữa rồi.

Nàng không thể trách y. Trong những thời khắc y đau đớn và cô đơn nhất, người ở bên cạnh y san sẻ không phải nàng. Khi y gặp mối họa sinh tử, người bốn ba khắp nơi để cứu mạng y cũng không phải nàng. Thế thì nàng có cơ gì để trách y?

Nếu là nàng của 10 năm trước đây, hẳn nàng đã lao vào vòng tay của y, tự trách mình đã không hiểu chuyện, còn oán giận y. Thế nhưng bản thân nàng cũng không hiểu, tại sao nàng của 10 năm sau này, ngay cả một chút cảm khái cũng không có.

Nàng cười, cái cười đau đớn đến tận tim gan.

-Vũ Phàm, huynh có biết điều tàn nhẫn nhất mà huynh đối với ta là gì không? Không phải là phản bội lại lời hẹn ước của chúng ta, không phải bắt ta đợi mòn mỏi 10 năm, mà là tại sao lại trở về đúng vào lúc này.

Vũ Phàm vươn người đến trước, định ôm Dạ Nguyệt vào lòng, song nàng tránh đi. Y thở dài nói.

-Chuyện của muội ta đã biết cả rồi. Muội đừng lo, giờ ta đã về rồi. Ta sẽ chăm sóc uội.

-Chăm sóc ta? Bằng cách nào?

Một câu hỏi khiến môi Vũ Phàm nghẹn đắng.

Y biết, cho dù y có làm bất cứ điều gì cho nàng, vẫn là không đủ.

Vừa lúc y định nói gì đó với nàng thì cổng sân nhẹ nhàng mở ra, y giương mắt nhìn Mạch Phi xuất hiện ngay sau đó, có chút khó chịu.

Mạch Phi có hơi sững lại, nhưng Dạ Nguyệt đã vội đứng dậy, lướt nhanh về phía hắn.

-Phi, đệ về rồi. Dọc đường có mệt lắm không?

Vẻ mặt của Mạch Phi lúc này thật khó để nói là bình thường, mắt y cứ mở to nhìn Dạ Nguyệt, rồi lại lướt sang Vũ Phàm. Dạ Nguyệt đón lấy tay nải trong tay y. Bỗng nhiên Vũ Phàm thấy tim mình đau nhói.

Ánh mắt âu yếm nàng nhìn Mạch Phi, vốn không lẫn đi đâu được.

Thì ra đây mới là lý do nàng không muốn gặp y. Nàng hận y, vì chính sự trở về của y đã phá nát hạnh phúc vừa nhen nhóm của nàng. Y trở về vốn dĩ là sai ư?

Dạ Nguyệt trò chuyện với Mạch Phi vài câu rồi bảo hắn vào nhà trước. Đột nhiên, dù chỉ còn nàng và y, cái cảm giác ngưng ngưng thật khiến y khó chịu.

Hóa ra tình yêu tuổi thanh xuân cũng giống như một làn nước, qua đi rồi cũng chẳng thể ngược dòng trở lại. Cho dù có cố gắng đến thế nào, thì cảm giác cũng không bao giờ giống thuở ban đầu nữa.

-Có phải ta đã làm phiền cuộc sống của muội không? -Y hỏi

Dạ Nguyệt im lặng nhìn y, không nói lời nào.

Cuối cùng thì y cũng hiểu.

10 năm ột cuộc tương phùng. Một người chờ đợi suốt 10 năm, một người đấu tranh sinh tồn vì lời hẹn đó. Đến cuối cùng hóa ra cũng chỉ là hư ảo.

Hai người yêu nhau, đến với nhau đúng thời điểm gọi là duyên phận.

Nhưng yêu nhau, lại đến không đúng thời điểm thì chính là oan nghiệt.

Lúc y từ giã nàng, ngay cả một giọt nước mắt nàng cũng không hề rơi.

Vũ Phàm cứ thế xa mãi, cho đến khi chỉ còn lại một chấm nhỏ trước mặt, Dạ Nguyệt vẫn ngỡ đâu còn nhìn thấy tà áo trắng của y phấp phới bay.

Dạ Nguyệt không còn trẻ, bao năm lẫn lộn trong giới khiến nàng ngộ ra nhiều điều. Nam nhân trước khi thành thân có thể coi tình yêu là tất cả, nhưng thành thân rồi thì cho dù đã từng sâu nặng đến mức nào, cuối cùng người họ muốn bảo vệ nhất cũng không phải là mình nữa rồi.

-Tại sao tỷ phải làm khổ mình như vậy?

Mạch Phi hỏi. Hắn có vẻ khó chịu khi bị đem ra làm vật thể thân. Thế nhưng vừa lúc ấy, đột nhiên hắn thấy Dạ Nguyệt gặp người, nàng cố dùng khăn che miệng, song máu vẫn thấm thắm màu trắng trên khăn.

Và nàng quay lại nhìn hắn, mỉm cười.

Nếu tình yêu của kỹ nữ chỉ là dòng nước chảy, thì cuộc đời kỹ nữ chính là cơn gió.

Phiêu bạt khắp nơi, tưởng như tiêu diêu tự tại, nhưng lại không bao giờ có được hạnh phúc thật sự.

Đáng tiếc là lúc nàng nhận ra điều đó thì đã quá muộn.

Nàng ngã xuống. Mạch Phi nhanh tay đỡ lấy nàng, song dường như cơn gió kia chỉ muốn dừng chân.

Trong vòng tay Mạch Phi, nước mắt nàng như vỡ òa ra. Bàn tay nàng run rẩy đặt vào tay hắn nửa mảnh phỉ thúy. Giọng nàng trôi, rất nhẹ.

-Chôn nó, cùng với tỷ.

Và nàng nhắm mắt, để mặc cơn gió kia vẫn thét gào cạnh bên.

Mạch Phi không hề biết, cho đến tận giây phút sắp rời khỏi cõi đời, lại được gặp lại Vũ Phàm, nàng mới nhận ra mình chẳng còn gì để hối tiếc.

Nàng không cần y giữ trọn ước thề, không cần y phải suốt đời cắn rứt vì số kiếp của nàng, chỉ cần y có thể sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc, 10 năm nàng bỏ ra cũng không hề là phí. Cho dù quãng đời sau này của y cũng chẳng có nàng bên cạnh nữa.

Vũ Phàm, y còn rất trẻ, ngày mai của y chính là hôm nay, nhưng với những người như Dạ Nguyệt, ngày mai của nàng đã là hôm qua rồi.

Phía xa xa, xa hơn cả đường chân trời, ánh trăng lặng lẽ xuất hiện, đỏ ửng như màu máu.

...

Cổng thành vào sáng sớm tập nập người qua lại, Vũ Phàm ngồi trên yên ngựa, tay nắm chặt một nửa mảnh phi thủy. Y cứ nhìn đăm đăm vào sắc đỏ trên đó, cho đến khi giọng Giai Lệ vang lên mới giật mình, vội vàng nhét mảnh ngọc trở lại vào túi.

-Phàm ca, muội mua đủ đồ dùng rồi. Chúng ta lên đường thôi.

Vũ Phàm ậm ừ, nhẹ nhàng nhảy xuống bế Tiểu Nguyệt vào xe. Nha đầu có vẻ không vui, nhăn mũi hỏi y:

-Cha à, đang vui sao lại phải đi? Tiểu Nguyệt thích nơi này lắm.

-Ồ kinh thành cha có việc, không thể nán lại lâu được.

-Vậy bao giờ chúng ta mới trở lại đây được?

Vũ Phàm nhìn lại phía trước bằng tên thành, có thứ gì đó vừa xé toạt tâm can y. Y cười nhẹ

-Có lẽ sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Tiểu Nguyệt rất thất vọng, nhưng nó là đứa trẻ ngoan, những lời cha nói nó đều không dám cãi, thiu thiu chui vào xe. Giai Lệ nhìn y, giọng điệu có chút khó đoán.

-Không phải huynh nói trở về quê là để tìm người thân sao? Sao lại đi vội vã như vậy?

-Người đó... ta đã tìm được rồi.

-Vậy tại sao còn đi?

-Vì lẽ ra ta không nên trở về.

Xe ngựa vội vã lăn bánh. Vũ Phàm kéo rèm, nhìn lại cổng thành lần cuối.

Trở về nơi đau thương này là vì người đó, muốn tận tâm tận sức dùng khoảng thời gian còn lại để bù đắp cho người đó. Thế nhưng hóa ra vật đổi sao dời, người đó cũng chẳng cần y bên cạnh nữa rồi.

Bên cạnh y, Giai Lệ dần tựa đầu vào vai y thiếp đi. Y nhìn đôi mắt nhắm nghiền của nàng, trong tâm bỗng có chút hạnh phúc. Đây mới chính là hiện thực mà y muốn nắm giữ.

...

Trăng tròn, trăng khuyết, trăng lại lặn.

Bên bờ sông năm ấy cặp tình nhân từng thề nguyện mọc lên một nấm mồ không rõ lai lịch.

Trên nửa vầng trời, ánh trăng nhẹ nhàng lan tỏa, lay lắt cõi trần ai.

Ánh trăng rơi xuống làn nước, đọng lại một vệt sáng trên bia mộ, vô tình làm nổi bật dòng chữ trên đó.

Nguyệt.

10. Chương 10: Chương 10

Đời người có bao nhiêu cái 10 năm?

Giống như Dạ Nguyệt chờ Vũ Phàm 10 năm, giống như Vũ Phàm 10 năm tương tư nhìn trăng nhớ Nguyệt. Cũng có thể giống như Giai Lệ nàng, 10 năm ngâm ngùi dần vật vì bí mật của một người khác.

Trên bầu trời đen thẫm, trăng tỏ, mây mờ.

Không ngờ đến một ngày, chính Giai Lệ nàng cũng đau đớn thốt lên hai chữ: nếu như.

Nếu như năm ấy nàng không bị tấm chân tình của Vũ Phàm dành cho Dạ Nguyệt làm cảm động, có lẽ nàng cũng không yêu y đến như thế. Nếu không phải nàng yêu quá sâu, có lẽ cũng không làm ra những chuyện kinh thiên động địa, vì cầu oan cho y mà đánh động thánh thượng. Và nếu nàng không có tâm muốn tranh giành y đến thế, có lẽ cũng không mặt dạn mày dày mà xin thánh thượng ban hôn cho nàng.

10 năm thanh xuân trôi đi như một giấc mộng. Ngay cả Giai Lệ cũng có lúc ngạc nhiên, thì ra tuổi trẻ của nàng có thể mạnh động đến thế.

Nàng biết, trong tâm Vũ Phàm có vướng bận. Người y yêu không phải nàng, không sao, nàng có thể vì y mà chờ. Trong lòng Giai Lệ tin rằng cho dù y có thể chờ, nhưng cô gái ở quê nhà y thì không thể. Đời người con gái như phù dung hé nở. Liệu sẽ có người nào có thể vì y mà đánh đổi tuổi thanh xuân của mình.

Dùng dần dây dưa. Bao nhiêu lá thư Vũ Phàm gửi về Giang Nam đều bật vô âm tín. Chỉ Giai Lệ biết, tất cả đều được nàng chôn vùi cùng tấm chân tình của cô gái kia.

Người không vì mình trời tru đất diệt. Trên đời này không có gì tự nhiên mà có. Giai Lệ tin rằng thế, và nàng chấp nhận vì tình yêu của bản thân mình mà tạo nghiệt.

Tâm Nguyệt ra đời, Giai Lệ tưởng như thắng nhưng lại thua một cách thảm hại. Tâm Nguyệt. Trong tâm có Nguyệt. Tại sao dù là đứa con của nàng sinh ra nhưng y vẫn nghĩ về cô gái đó. Nàng có gì không bằng một kỹ nữ thanh lâu?

Giai Lệ oán hận, nhưng nàng lại không thể biểu hiện ra ngoài mặt. Cô gái tên Dạ Nguyệt đó là vết gai trong lòng Vũ Phàm. Nàng chỉ có thể ôm đau thương trong lòng, tươi cười mà sống.

Thoắt cái đã 10 năm. Nàng làm mọi cách để giữ lại Vũ Phàm bên người, mặt khác nhờ người từ giang nam tung tin về Dạ Nguyệt. Lúc thì Dạ Nguyệt lắng lơ thế này, sa đoạ thế kia, rồi nàng ta lọt vào tay bao nhiêu gã đàn ông khác. Nửa đêm Vũ Phàm nắm chặt những mảnh tin báo hồi âm kia mà bật khóc. Giai Lệ lại lặng lẽ cười. Nỗi tra tấn nàng bao nhiêu năm qua cuối cùng có phải được giải thoát rồi không? Chuyển đi về giang nam lần này có lẽ sẽ là kết thúc.

Giai Lệ đặt cược tình yêu của mình, đặt cược cả tình yêu của Vũ Phàm có đủ lớn để cảm thông cho ả kỹ nữ kia không. Đồng thời cái nàng đặt cược cũng là lòng tự tôn của Dạ Nguyệt.

Bao nhiêu cô gái có thể tha thứ khi bị người mình đợi chờ 10 năm phản bội? Giai Lệ thừa nhận, việc Tâm Nguyệt tông trướng Dạ Nguyệt chỉ là tình cờ, nhưng cho dù không có việc đó đi chăng nữa, cái nàng muốn Dạ Nguyệt thấy, nàng ta cũng sẽ nhìn thấy.

Nữ tử trên thế gian này vừa sinh ra đều đã đáng thương. Dạ Nguyệt đáng thương, nàng cũng đáng thương. Thế nhưng nếu trong hai người chỉ có một người được hạnh phúc, Giai Lệ thật sự không đủ cao thượng để nhường lại cho người kia. Những gì nàng làm chỉ có thể đến thế mà thôi.

Cũng không biết là may mắn hay oan nghiệt. Lúc Vũ Phàm hẹn gặp Dạ Nguyệt, nàng trốn ở một góc khuất nhìn thấy. Thế nhưng đến lúc nhìn được kết cuộc, nàng không thể cười, ngược lại còn ôm lấy bản thân mình, đau đớn òa khóc.

Hình ảnh Dạ Nguyệt ngã xuống, cả đời này nàng cũng không thể quên được.

Nàng thật sự, thật sự không muốn đi đến kết cuộc này. Nàng chỉ muốn Vũ Phàm ở lại bên cạnh mình, thật sự không nghĩ...

Bên kia sân Mạch Phi ôm lấy Dạ Nguyệt khóc thảm thiết. Nơi này Giai Lệ cũng khóc, nhưng cũng không biết là nàng khóc cho bản thân mình hay Dạ Nguyệt.

Trong đầu nàng thật sự chỉ có một suy nghĩ: nếu Vũ Phàm biết, nếu Vũ Phàm biết... Nếu thật sự để Vũ Phàm biết, đời này nàng cũng đừng hồng thắm nổi Dạ Nguyệt.

Vì vậy, nàng chỉ có thể ôm lấy bí mật này mà sống.

Nhưng một bí mật, liệu có thể mãi mãi tồn tại sao?

Đời người có bao nhiêu cái 10 năm?

Đôi khi, tỉnh lại giữa cơn mê mơ hồ, Vũ Phàm vẫn tự hỏi mình câu này. Những lúc đó, y sẽ lại bước đến bên cửa sổ nhìn lên ánh trăng treo phía xa xa. Ánh trăng nhàn nhạt tỏa ra sắc màu mê muội không sao hiểu thấu.

Bất giác y sẽ lại thì thầm: “Dạ Nguyệt, muội sống tốt chứ?”

Nhớ đến 10 năm trước, khi y lặn lội từ kinh thành trở về cũng để hỏi một câu như vậy, Dạ Nguyệt chỉ cười như có như không. Nàng nói: “Huynh muốn nghĩ thế nào cũng được?”

Nghĩ thế nào cũng được? Sao lúc ấy nàng không hỏi, 10 năm qua y sống thế nào?

Mười năm rồi lại mười năm. Mỗi đêm y vẫn bước đến bên cửa sổ, bởi vì có người nào đó từng nói, thấy trăng cũng như thấy Nguyệt. Ly biệt bấy nhiêu năm, lúc y trở về nàng đã nằm trong vòng tay kẻ khác, còn y cũng đã có người nâng khăn sửa túi bên cạnh.

Vài tháng sau khi trở về kinh thành, y thường xuyên nhìn thấy nàng.

Có khi đang hỏi hã với sổ sách trong cửa hàng, bất giác y sẽ nhìn sang bên kia đường, thấy một tà áo trắng mảnh khảnh đang vẫy tay chào y. Nụ cười của nàng hồn nhiên trong vắt.

Cây bút trong tay y rơi xuống. Y lao như chạy ra ngoài, nhưng vừa lúc bóng dáng kiều mị kia cũng chợt biến mất.

Chỉ là ảo mộng sao? Y không tin, nếu là mộng sao lại có thể chân thật đến nhường ấy.

Nhưng nếu là thực tại, sao y lại không thể chạm đến nàng?

Có lúc đồng sàng cộng chẩm, Giai Lệ quỳn rũ y, y cũng sẽ không từ chối mà làm trọn đạo nghĩa phu thê với nàng ấy. Thế nhưng vào những lúc cao trào nhất, gương mặt kiều mị dưới thân y sẽ lại đột nhiên biến đổi. Những lúc ấy y lại bật dậy, dục vọng trong người cũng như tiêu tán. Đột nhiên y muốn hỏi, lúc này phải chăng nàng cũng đang nằm trong lòng người khác, để hẳn ta hưởng thụ những gì mà lẽ ra chỉ y mới có thể nhìn thấy hay không?

Biết điều đó thật sự rất buồn cười, nhưng tâm Vũ Phàm vẫn đau.

Có thể y yêu quá nhiều, quá chấp nhất với mối tình này, thế nên không trách được khi sau đó, y mắc bệnh nặng nhiều tháng liền, có khi ho ra cả máu. Giai Lệ cuống cuống tìm đại phu về chữa trị cho y. Hết thầy đều bảo y không có chuyện gì, viết đại khái vài đơn thuốc rồi ra về. Những lúc ấy y lại cười cười. Y hiểu, cơ thể mình vốn chẳng có gì. Bệnh của y vốn là tâm bệnh.

Sức khỏe y dần tốt lên, nhưng cũng không hẳn như người bình thường. Hầu hết vào khi trời trở lạnh y lại ho ra máu. Khi nhìn vào màu tuyết trắng xóa bên ngoài kia, y lại nhớ đến nụ cười năm đó của Dạ Nguyệt. Năm đó nàng từng nói, cả đời này nàng đều chưa từng nhìn thấy tuyết. Nếu một ngày y đỗ đạt công danh, nhất định phải mang nàng đi ngao sơn ngoạn thủy, để tâm nguyện của nàng có thể trở thành sự thật.

Y vén màn, nhìn vết máu đỏ tươi trên nền trắng, đột nhiên tự hỏi, Mạch Phi có thay y thực hiện tâm nguyện đó cho nàng hay không.

Qua được vài năm, bệnh của y lại nặng hơn, lúc này các cửa hàng đều phải dựa vào Giai Lệ chống đỡ. Y nằm liệt giường. Mỗi ngày mỗi ngày dường như đều chờ đợi thời khắc cuối cùng của mình đến.

Lúc này y mới thật sự hiểu được, không có nàng bên cạnh, thành công của y, mộng tưởng của y, tất cả đều có thể chôn vùi cùng với tình yêu dành cho nàng.

Vào thời khắc y tưởng như sắp kết thúc cõi đời, Giai Lệ mang một bức thư đến cho y. Tay y run run, cảnh sắc trước mặt tưởng như nhòe đi khi nhận ra nét chữ của Dạ Nguyệt. Nàng vẫn khỏe, còn viết thư hỏi thăm y. Có phải nàng đã tha thứ cho y rồi không? Y vừa vuốt ve nét chữ trên thư vừa khóc. Nếu như không còn hận, có phải sau này gặp lại, nàng cũng sẽ xem y như những người khác không. Nụ cười trên môi lại trở nên đau đớn.

Có lẽ, y sẽ vui sướng hơn nếu nàng có thể hận y cả đời. Ít ra, như thế chứng tỏ nàng vẫn còn nhớ đến y.

Y xem lá thư ấy như trân bảo. Mỗi ngày đều lấy ra xem, ngón tay mân mê từng nét chữ trên đó, Giai Lệ nhìn thấy cũng không nói gì. Có lẽ, tâm nàng ấy cũng thật sự đã chết.

Thỉnh thoảng sau đó Dạ Nguyệt sẽ lại viết thư cho y, y phúc đáp cho nàng. Những lá thư dần cứu lấy mạng sống y. Tâm trạng của y dần dần trở thành chờ mong. Nếu y chết, làm sao còn có cơ hội nhận lấy thư nàng?

Thoáng cái mà đã 10 năm. Thì ra y đã sống một cách lay lắt 10 năm rồi.

Thời gian như một giấc mộng, thoát đó mà Tâm Nguyệt cũng đã đến tuổi cập kê. Giai Lệ muốn xếp đặt hôn sự với con trai một phú hộ trong thành cho nó, như Tâm Nguyệt từ chối. Con bé dùng dần mãi rồi mới bảo đã có ý trung nhân. Quả nhiên chẳng lâu sau, mai mối dẫn một chàng trai đến cầu hôn Tâm Nguyệt. Vũ Phàm ngồi trên ghế, khi nghe đến cái tên Mạch Phi Phàm, tách trà trong tay y rơi xuống, vỡ tan.

Mạch Phi Phàm. Y cười nhạt. Số phận sao lại có thể trêu ngươi đến thế? Đứa trẻ này là con của Tiểu Nhu và Mạch Phi sao?

Mạch gia cũng có thể coi như là một gia tộc lớn trong kinh thành. Vũ Phàm nhìn thần thái Phi Phàm hiên ngang anh tuấn như chính cái tên của nó, bất giác mỉm cười hài lòng. Duyên phận cũng được, oan nghiệt cũng thế. Dù sao đã định trước y và Dạ Nguyệt sẽ dây dưa cả đời. Nếu để hai nhà kết thông gia, chẳng phải y sẽ có cơ hội gặp Dạ Nguyệt nhiều hơn sao?

Lúc đoàn người vơi bớt, Giai Lệ nấn ná một lúc rồi cũng dẫn Tâm Nguyệt vào phòng trong, Vũ Phàm mới đề cập đến vấn đề y đã băn khoăn bấy lâu nay.

-Dạ Nguyệt cô cô của con vẫn khỏe chứ?

Ánh nhìn của Phi Phàm có vẻ sững sốt, nhưng ngay sau đó hần trấn tĩnh lại được. Hần cười cười, vẻ khó hiểu, lại có đôi chút châm biếm. Có thể nhận rõ hần cũng không ưa gì vị nhạc phụ này:

-Bá phụ, người đừng đùa chứ. Dạ Nguyệt cô cô đã mất 10 năm rồi. 10 năm trước, sau khi gặp bá phụ thì cô cô cũng từ già cõi đời rồi.

-Người nói gì?

Vũ Phàm đứng bật dậy, thân người run rẩy, rồi khi nhận ra sự kiên định trong mắt Phi Phàm, y phun ra một ngụm máu, lăn ra bất tỉnh.

...

Nếu hỏi 10 năm rốt cuộc dài đến thế nào, chỉ bằng cứ nhìn vào Mạch Phi Phàm.

Năm đó Dạ Nguyệt cô cô của hần từ già cõi đời, hần vẫn chỉ là thằng bé 7, 8 tuổi. Có thể nói, trên đời trừ cha mẹ ra thì cô cô chính là người hần thương yêu nhất.

Hần nhớ, trong đám tang của Dạ Nguyệt, mẹ hần khóc thảm thiết, thỉnh thoảng người lại ngẩn nhìn về phương bắc xa xôi, ánh mắt ánh lên sự oán giận.

-Nếu đã đi tại sao còn trở lại? Sao lại có thể tàn nhẫn với tỷ tỷ như vậy?

Mẹ hần vẫn lăm lăm bấm không ngừng. Hần đứng bên cạnh mẹ, tay nắm chặt tay người. Năm đó hần đã biết Dạ Nguyệt cô cô của hần mãi mãi cũng không thể trở lại. Và Mạch gia của hần và Diệp gia, đời này cũng không thể đội trời chung.

Nhưng có một số việc, không thể nói lãng quên là lãng quên, cũng không phải nói từ bỏ là từ bỏ. Giống như năm đó, một thiếu phụ trẻ đột nhiên tìm đến Mạch phủ ở kinh thành. Khi đó hắn đã theo cha làm ăn được vài năm rồi, bốn ba vốn cũng thành thói quen. Nhìn thấy hắn, người thiếu phụ ngẩn ra một lúc, rồi quỳ xuống xin cha hắn giúp đỡ.

Lúc ấy hắn mới biết tình cảnh thê thảm của Diệp Vũ Phàm. Nói thật thì hắn cảm thấy rất thỏa mãn, oán nghiệt của người này cả đời cũng không thể trả hết. Vốn hắn đã nghĩ cha hắn cũng nghĩ như thế.

Có những người mãi mãi cũng không thể buông chấp niệm. Giống như Dạ Nguyệt cô cô với Diệp Vũ Phàm, cũng giống như cha hắn đối với cô cô. Thi thoảng, vào giữa đêm, hắn sẽ lại thấy cha ngồi tĩnh lặng trong thư phòng, tay cầm lấy tấm khăn của cô cô mà mắt hôn. Hôm ấy sau khi Đường Giai Lệ rời khỏi, cha hắn lại gọi hắn đến thư phòng. Hắn nhìn mảnh khăn trên tay cha, sững sốt một lúc. Ông chưa từng để mẹ hắn hay hắn thấy chiếc khăn này cả.

Mạch Phi yêu cầu hắn giả chữ viết của Dạ Nguyệt gửi cho Vũ Phàm.

Việc này đối với hắn là chuyện dễ như trở bàn tay. Trên đời này, nếu có 1 người có khả năng viết chữ hết như cô cô thì chỉ có thể là hắn, bởi từng nét chấm phết của hắn là một tay Dạ Nguyệt dạy cho.

Trước sự ngạc nhiên của hắn, Mạch Phi chỉ cười nhạt. Ngay cả hắn cũng không ngờ người cha ngày thường nhân từ của hắn lại có thể nói ra những lời như thế.

-Chết thì dễ cho y quá. Ta muốn đời này y phải đau khổ, phải chịu nỗi đau dày vò về tinh thần và thể xác, giống như Dạ Nguyệt.

Lời của cha cũng là lệnh. Từ đó hắn bắt đầu mạo danh Dạ Nguyệt gửi những lá thư thăm hỏi về cho Vũ Phàm. Nghe đâu nhờ thế mà tình hình Vũ Phàm khá hơn một tí, cũng chẳng ngờ y có thể sống nhây đến thế. Có lúc hắn cũng bắt đầu chán nản trò chơi này. Hắn không phải người trong cuộc, hành hạ tinh thần một người suốt chừng ấy năm, quả thật hắn không đành lòng.

Chẳng ai nói trước được số phận. Nếu hắn không giả chữ viết Dạ Nguyệt, nếu hắn không gặp Tâm Nguyệt trong lễ hội đèn lồng, nếu hắn không hạ bút tích tặng nàng một bài thơ... có lẽ mọi chuyện đã khác đi rất nhiều.

Lúc hắn nói với cha hắn sẽ cưới Tâm Nguyệt, đôi mày đã điểm phong sương của cha hấp háy ít nhiều. Nhưng cha hắn cũng là người rất công tư phân minh. Nợ ai người nấy gánh. Oan nghiệt mà Diệp Vũ Phàm và Đường Giai Lệ đã gieo, qua chừng ấy năm cũng đủ rồi.

Sau chuyến ghé thăm của hắn, nghe đâu Diệp Vũ Phàm bệnh cả tháng trời mới gượng dậy nổi. Việc đầu tiên y làm sau khi ngồi dậy được là gọi hắn tới. Y muốn hắn đưa y đến thăm Dạ Nguyệt.

Hắn đồng ý, nhưng với điều kiện hôn lễ với Tâm Nguyệt phải được thực hiện trước. Một tháng sau đó, hắn đưa Diệp Vũ Phàm cùng tân nương mới cưới về quê nhà ở giang nam. Đường Giai Lệ tiễn bọn hắn đi mà khóc hết nước mắt.

Nửa đời tính kế, nửa đời hơn thua tranh đấu, đến cuối cùng cô ta cũng không giữ được gì cho riêng mình.

Nhìn thấy Tâm Nguyệt nước mắt lưng tròng, bỗng dưng môi hắn nhếch nhẹ. Bất giác hắn tự hỏi có phải mình cũng bị ỉn như Đường Giai Lệ, tính kế với người mình yêu nhất hay không? Nhưng rất nhanh sau đó hắn lại trấn tĩnh.

Đường Giai Lệ sai, vì trong lòng Diệp Vũ Phàm vốn không hề có cô ta, còn hắn, Tâm Nguyệt liệu có thể hạnh phúc mà không có hắn bên cạnh sao?

Nghĩ đến đó hắn lại mỉm cười. Tâm Nguyệt. Sau hồi phong ba bão táp này, chúng ta sẽ sống thật tốt. Ta muốn cùng nàng nắm tay đi đến bạc đầu.

...

Về đến giang nam, Vũ Phàm trú ngụ trong gian nhà cũ của Dạ Nguyệt. Mỗi ngày y đều đến thăm nàng.

Đường có xa, tóc có bạc, bước chân đã mỏi, cũng không đau xót bằng việc không có nàng bên cạnh.

Lời ước hẹn thiên trường địa cửu chẳng qua cũng chỉ là một hồi sương gió. Mây tanh, mưa cũng ngừng. Câu chuyện cổ tích cuối cùng lại hóa thành đùa cợt.

Trên ngọn đồi này năm đó, y nói lấy nàng làm vợ, nói sau khi tái dựng Diệp gia sẽ cho nàng cuộc sống hạnh phúc.

Bao nhiêu năm trôi qua, y vẫn cho rằng nàng vẫn ở phía sau, cho rằng chỉ cần y quay đầu lại sẽ nhìn thấy nàng. Chỉ là không ngờ, ngọn đồi này mãi mãi vẫn còn đó, nhưng y và nàng thì đã âm dương cách biệt.

Tay y vuốt nhẹ lên tấm bia của nàng. Không cầu kỳ hoa mỹ, chỉ một chữ “Nguyệt” cũng làm mắt nhòe lệ.

Dạ Nguyệt, 10 năm qua muối ở thế giới bên kia có phải là rất cô độc không? Muối sợ bóng tối đến như vậy, trước đây chỉ cần có một làn gió lùa vào cửa thôi cũng khiến nàng thức giấc, sao lại có thể chịu được đây?

Dạ Nguyệt, chúng ta không thể cùng nắm tay đến bạc đầu, ít ra khi chết ta cũng có thể ở bên cạnh muối. Nếu thật sự có kiếp sau, có phải muối vẫn đứng bên bờ Vong Xuyên đợi ta không?

Y ngã vật xuống đất. Trên đỉnh đầu, ánh trăng réo rắc mời gọi. Trong khoảng khắc cuối cùng đó, lần đầu tiên y cảm thấy được giải thoát.

Dạ Nguyệt, cuối cùng thì Vũ Phàm ca cũng có thể đến gặp muối rồi.

Lúc vợ chồng Tâm Nguyệt và Phi Phàm về đến biệt viện, trên bàn chỉ còn lại một mảnh giấy:

-“Chăm sóc tốt cho con gái ta. Sau khi ta mất, chôn ta cùng với Dạ Nguyệt, lưu danh lại cho Dạ Nguyệt, ái thê của ta.”

Tâm Nguyệt nghe xong òa khóc nức nở. Phi Phàm ôm lấy nàng, ánh mắt lại lướt xa xa về phương bắc. Ít ngày sau đó kinh thành truyền đến tin đại nương của Diệp gia vì quá xót thương chồng, để lại toàn bộ gia sản cho con gái, quy y cửa Phật.

Gã thiếu niên lại nhìn đến thê tử trong lòng mình một mỗi thiếp đi.

Dạ Nguyệt cô cô, một hồi ân oán, một hồi oan oan tương báo này, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Nếu thật sự có bờ Vong Xuyên, có cầu Nại Hà, bao nhiêu năm trôi qua có phải người vẫn chờ Vũ Phàm thức không?

~ HẾT

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-nguyet>